KARKERÊN HEMÛ WELATAN Û GELÊN BİNDEST YEKBİN

stêrka bolşewîk

WEŞANA VEDORA MARKSÎST-LENÎNÎST (KURDİSTANA BAKUR)

BARIŞ NASIL GELECEK?

HEJMAR: 33 · SERMAWEZ 2006 · BIHA: 2 YTL

İÇİNDEKİLER

GÜNÜN GÖREVLERİ	3
BARIŞI İSTİYORUZ; AMA NASIL GELECEK?...	8
EGEMEN SINIFLAR SİYONİZME ÖZENİYOR!	15
FİLİSTİN'E BARIŞ DEVRİMLE GELECEK...	19
TC'NİN KÜRT ULUSUNA KARŞI SAVAŞI SÜRÜYOR...	23
PKK VE ABDULLAH ÖCALAN'IN KİMİ GÖRÜŞLERİ	27
"TERÖRLE MÜCADELE YASASI" YA DA TOPLUMLA MÜCADELE YASASI ÜZERİNE!	36
"DEMOKRATİK ÇÖZÜM KONGRESİ"NİN ÇÖZÜMÜ NEDİR? "SINIRÖTESİ HAREKÂTA" HAYIR!	43
TÜM İŞGALCİ GÜÇLER KÜRDİSTAN'DAN DEFOLUN...	49
IRKÇI SALDIRILAR ARTARAK DEVAM EDİYOR...	57
İBRAHİM KAYPAKKAYA'DAN: LI TIRKIYÊ PIRSGIRÊKA NETEWÎ...	60

KARKERÊN HEMÛ WELATAN Û GELÊN BİNDEST YEKBÛN

stêrka bolşewîk

WEŞANA VEDORA MARKSİST-LENİNİST (KURDİSTANA BAKUR)

Değerli okurlar;
Artık STÊRKA BOLŞEWÎK'e internet üzerinden de ulaşabilir; her yeni sayı STÊRKA BOLŞEWÎK'i internet üzerinden de okuyabilirsiniz.

V.i.S.d.P. &
Navnişan Pevnvîsî / Yazışma Adresi:
K. İnan · 12 Rue de Rome · Boite Postale
No: 287 · 67000 France
Tel. & Fax: 0033 / 388 607404

İnternet adreslerimiz:
E-Mail: mail@bolsevikparti.org

Bîha / Fiyatı: 2 YTL · 2 EURO

www.bolsevikparti.org

GÜNÜN GÖREVLERİ

Uluslararası alanda tekelci sermayenin saldırılarının her geçen gün arttığı bir süreci yaşamaktayız. Bir taraftan büyük tekellerin egemenliğindeki büyük emperyalist devletlerin rekabet kavgası, diğer taraftan bu devletlerin işçi ve emekçi yığınlara karşı saldırısı paralel yürümektedir.

Yine bu büyük emperyalist devletler kendi aralarında ve yine birbirilerine karşı oluşturdukları bloklarla bölünmüş dünyanın kendi lehlerine yeniden bölünmesi için bağımlı ülkeleri yedeklemeye ya da onlardan azami bir şekilde yararlanmak için iç savaşlara zorlamaktadırlar.

Sonuç itibariyle emperyalist tekel ve devletler kendi çıkarları açısından ne gerekiyorsa onu planlayıp uyguluyorlar.

BİZ NE YAPMALIYIZ?

Kuzey Kürdistan ve Türkiye işçi ve emekçi yığınlarının da bir planı, perspektifi vardır. Ülkelerimizdeki zenginlik kaynaklarını talan eden emperyalist devletlerin tekellerinin yanısıra son yıllarda giderek daha fazla holdingleşen Türk ve Kürt burjuvalarının tekelleri bu vurgundan her geçen gün paylarını daha da büyütmeye çalışmaktadırlar.

İşçi ve emekçilerin emek sömürüsü temelinde gerçekleşen bu büyüme son yıllarda dünyanın 500 dolar milyarderi içerisine yaklaşık 20 Türk ve Kürt dolar milyarderi katmıştır. Bu bizim alınterimizin en rasyonel şekilde sömürülmesi ile sağlanmıştır.

Ama bu yetmemektedir... Onlar işçi sınıfı ve emekçi yığınlar karşısında Türk devletinin parlamentosunda yeni iş yasaları çıkartarak bu sömürüyü daha da yükseltmek istemektedirler.

IMF ve Dünya Bankası'nın da çıkarla- rı temelinde bölgesel asgari ücret tespitleri, SSK'ların tamamıyla özelleştirilerek sağlığın paralı hale getirilmesi, eğitim sisteminin paralı hale getirilmesi, iş yasasındaki göreli iş güvencesinin kaldırılması, esnekliğin daha da uygulanır hale getirilmesi ve böylece az sayıdaki işçi örgütlülüğünün de bitirilmesi için çalışmaktadırlar.

Bunlar yetmiyor...

Onlar emperyalist büyük devletlerin, özellikle de adına G-8 dedikleri devletlerin dünyamızdaki işçi ve emekçilerin aleyhine biçtikleri kefen için dünyanın bir çok yerinde olduğu gibi Ortadoğu'yu kan gölü haline getirdiler...

Ama yeterli bulmuyorlar!

Tamamıyla kendilerine bağlamak istedikleri İran ve Suriye devletleri var...

Lübnan'a şimdilik yandaşları Siyonist İsrail devleti üzerinden saldırdılar ve bu saldırının nerede biteceği daha tam belli değil, ama hedef kukla bir hükümetin oluşturulmasıdır.

Onlar İran'daki gerici molla iktidarına karşı teslim alma politikası gütmekte ve bunu gerekirse İran'a saldırarak bu rejimin yıkılması ve kukla bir hükümetin kurulmasına kadar çalışacaklar.

Suriye'deki oligarşik düzeni yıkıp onun yerine yine kendilerinin emrinden çıkmayacak Siyonist İsrail devletini zora sokmayacak bir iktidar kurmak istemektedirler...

Kısacası emperyalistler Ortadoğu'nun önemli gördükleri jeopolitik durumundan hareketle orada kendi egemenliklerini tamamıyla kurmak istemektedirler. Bunun adına da Büyük Ortadoğu Projesi demektedirler.

Bu projenin uygulayıcıları da Türk devletini ve İsrail'i öngörmektedirler... Onlar da bu sözü vermiş durumdadırlar.

Bu oyun karşısında birleşik partimizin önderliğinde bizim projemiz de bellidir..

Öncelikli olarak Kuzey Kürdistan'daki işçilerin partimiz saflarında örgütlenmesi esas hedefimizdir. Çalışmamızın merkezinde bu durmaktadır. Burjuvazinin yarattığı mezar kazıyıcılarını örgütlememiz, üretim alanlarını kendi kalelerimiz haline getirmemiz bizim temel ve öncelikli görevimizdir.

Dolayısıyla öncelikle enerji sektörü çalışanlarına dönük bir çalışmayı öncelikli görev olarak tespit etmeliyiz. Metal ve tekstil sektörü giderek bölgemizde büyümektedir. Bölgedeki demir-çelik sektörü de önemli bir yer tutmaktadır. Bu fabrikalarda işyeri hücrelerini kurmak için çalışmak en önemli görevi-mizdir.

Maden ocaklarında çalışan iş-çileri sendikal çalışmaya çekmek ve bu çalışma içerisinde partinin hücrelerini kurmak uzun vadeli görevler arasındadır.

Kamu çalışanlarının örgütlenmesi çalışmalarımız arasında önemli bir yer tutmalıdır.

Tüm bu alanlardaki çalışmalarda parti kadrolarının en iyi şekilde korunarak ilerleme sağlanması önemlidir.

Kadroların korunması ile bolşevik çalışmanın büyütülmesi bütünlüklü olan birbirini tamamlayan çalışma olarak görülmelidir. Varolan sendikaların tabanı ile iyi ilişkilerin kurularak bu iş kollarında kök salmak bir hedef olarak görülmelidir. Sendikaların bu alandaki şoven ve milliyetçi konumları bilindiğinde, kendi olanaklarımızla ilişkilerin çıkarılması ve bağımsız bir örgütlenmenin yaratılması temel çıkış noktamız olabilir.

İKİLİ GÖREV VE BİZ?

Bu çalışmaları yürütürken ülkemiz Kürdistan'ın içinde bulunduğu koşullar biz Kürdistanlı bolşeviklere özel görevler yüklemektedir.

İşçilerin ve emekçilerin içerisinde yürüteceğimiz çalışmada iki sorun karşımıza çıkmaktadır.

Birincisi, Türk şoven yaklaşım,

İkincisi, Kürt milliyetçi yaklaşımlar.

Biz bolşevikler burada dikkatli bir çalışma yapmalı ve enternasyonalist komünist hareketin bize bıraktığı olumlu miras üzerinden hareket etmeliyiz.

Bolşeviklerin tarihi gerçekten halkların kardeşliğinin yaşandığı ve yaşatıldığı bir tarihtir. Revizyonistlerin iktidarı ele geçirmesi sürecine kadar Sovyet halkları gerçekten kardeşçe yaşama ve sınıfsız sömürüsüz topluma varmak için gereken herşeyi yapmaya çalışmışlardır.

Zaten bu olmasaydı uluslararası sermayenin desteklediği Alman faşizminin sistemli saldırıları karşısında dünyanın ilk işçi devleti ayakta tutulamazdı. Daha sonra revizyonistlerin büyük Rus şovenizmini yeniden hortlatmaya çalışmasının sonucu olarak 90'lı yılların başında bu olumlu deneyim sonlandı ve bu halkların büyük bölümü kendi devletlerini kurdular.

Biz bu durumdan hareketle kendi çalışma alanımızda öncelikli görev olarak yerel milliyetçiliğe karşı mücadele etmeliyiz.

Rusya'da Lenin yoldaş, Rus komünistlerinin görevini, kayıtsız koşulsuz olarak ezilen ulusların ayrılıp ayrı devlet kurma haklarını savunma olarak belirlenmiştir. Bunun karşısında ezilen ulus komünistlerinin görevi olarak da, proletaryanın uluslar şeklinde bölünmesine karşı, ortak örgütlenmeden yana tavır takınmaları olarak belirlenmiştir.

Bu şu şekilde ortaya konmuştur:

"Öte yandan ezilen ulus sosyalistleri, ezilen ulus işçilerinin ezen ulus işçileriyle tam ve koşulsuz, aynı zamanda da örgütsel birliğini özellikle savunmalı ve bu birliği hayata geçirmelidirler. Bu olmadan, burjuvazinin çeşitli oyunlarına, ihanetlerine ve dolandırıcılıklarına karşı proletaryanın proletaryanın bağımsız politikasını ve başka ülkelerin proletaryasıyla sınıf dayanışmasını korumak imkansızdır. Çünkü ezilen ulusların burjuvazisi, işçileri aldatmak için ulusal kurtuluş şiarlarını sürekli suistimal etmektedir:..." (Bkz., Lenin, Ulusal ve Sömürgesel Ulusal Sorun Üzerine s. 301 - Ocak-Şubat 1916 - İnter Yayınları)

Bu konuda 1912 yılında Stalin yoldaşın yaptığı araştırma da çok önemlidir. O dönemde gelişen milliyetçiliğe karşı bolşevikler kendi programlarını çıkarmışlardır. Bu program için Viyana'da araştırma yapmaya gönderilen Stalin yoldaş proletaryanın birliği üzerine şunları söylemektedir:

"Biz, işçilerin milliyetlere göre ayrılmasının nereye götürdüğünü biliyoruz. Birleşik işçi partisinin parçalanması, sendikaların milliyetlere göre bölünmesi, ulusal sürtüşmelerin, ulusal grev kırıcılığın keskinleşmesi, Sosyal-Demokrasi saflarında tam bir moral çöküntüsü örgütsel federalizmin sonuçları bunlardır. Avusturya'da Sosyal-Demokrasinin tarihi ve Rusya'da <Bund>un faaliyetleri bunun açık kanıtıdır. Buna karşı tek çıkar yol, enternasyonallik ilkelerine göre örgütlenmektir. Rusya'nın tüm milliyetlerinden işçilerinin yerel olarak ***birleşik ve yekpare kollektiflerde*** *toplanması, bu kollektiflerin* ***yekpare*** *bir partide birleştirilmesi — görev budur. Kendiliğinden anlaşılırdır ki, Partinin bu biçimde yapılanması, yekpare parti bütünü içinde bölgelerin geniş bir özerkliğini dıştalamaz, tersine önşart koşar. ..." (Marksizm ve Ulusal Sorun1912, Stalin Eserler Cilt 2 s. 316, İnter Yayınları)*

Dünya marksist-leninist hareketinin bu deneyimleri bugün de yolumuza ışık tutmaktadır.

AYRILMAK, BÖLÜNMEK DEĞİL, BİRLEŞMEK...

Emperyalizm ve proleter devrimleri çağında, ulusal sorunun kendi başına yeten bir sorun olmadığı, özünün yoksul köylü hareketi olan bu hareketin yerel burjuvazinin kendi çıkarları doğrultusunda bir savaşa sürüklenmesinin birleşik işçi hareketine verdiği zarar bu gün daha açık bir şekilde görülmektedir.

İşçi hareketinin parçalanması 12 Eylül öncesinde olan görece daha güçlü proleter örgütlenmenin parçalanmasına ve güçlenmesine yol açarak, faşist devletin 12 Eylül sonrası işçi ve emekçi yığınlara karşı sınırsızca saldırmasına olanak yaratmıştır. Aynı şekilde ilk çıkışlarında daha ileri perspektifle hareket eden Kürt

ulusal kurtuluş hareketine karşı faşist Türk devletinin sürdürdüğü azgın teröre karşı güçlü bir dayanışma hareketinin yaratılamamasına da neden olmuştur.

Kürt milliyetçi hareketinin başta "Bağımsız Birleşik Kürdistan" iddialarıyla çıktığı hareket, bugün Türk burjuvazisinin de içinde yeralacağı "Demokratik Cumhuriyet" safsatası bir siyasette konaklamıştır. Bu siyaset, bu devletin varlığı koşullarında demokratik bir cumhuriyet yara tılamayacağını, ancak işçi sınıfımızın ortak devrimiyle bu devletin yıkılması sonucunda yaratılacak ortak bir cumhuriyette özgürce bir arada yaşamanın mümkün olduğu gizlenmektedir.

Bu devletin varlığı koşullarında ancak Türk şovenizminin hüküm sürebileceğini ve gerçekten değişik milliyetlerden halkların her gün asimilasyon ve inkârcılık politikalarıyla karşı karşıya olacağını inkar eden bu siyasetin, Kürdistanlı işçi ve emekçiler içerisinde teşhir edilmesi ve işçi ve emekçilerin enternasyonalist bolşevik çizgiye kazanılması, günümüzde olmazsa olmaz bir görevin yerine getirilmesidir.

Ancak sosyalist düzenin kurulması ile halkların tam eşitliği ve kardeşliği sağlanacaktır. Ancak o zaman asimilasyon politikasının yerine işçi ve emekçi yığınların ortak değerleri temelinde bir yaşam şekillenecek ve sömürücülerin çanına ot tıkanacaktır.

ORTADOĞU'DA BARIŞ, DEVRİMLERLE MÜMKÜNDÜR!.

Bu politikamızın Kuzey Kürdistan'da hakim kılınması şarttır. Kürdistan'ın diğer bölgeleriyle sürdürülecek çalışmalarda bu politikamızın gerçekten Kürt ulusunun olduğu kadar, Ortadoğu'daki diğer halklar için de gerçekten özgürlük getireceği ısrarcı bir şekilde yaygınlaştırılmalıdır. Kürdistan'da ve Ortadoğu'da gerçek barış, ancak ve ancak bölgedeki devletlerin, o ülkelerde yaşayan değişik milliyetlerden işçi ve emekçilerin ortak devrimleriyle, devrimci yoldan yıkılmasıyla mümkün olacaktır. Varolan şoven-gerici faşist devletlerin yerine, sömürü sistemine son verenperspektiflerlekurulacakiktidarların kurulması **halkların kardeşliğ**ine varmanın yollarını açacaktır.

Toparlayacak olursak; birleşik partimizin Kuzey Kürdistan partisi esas olan görevini, bölgedeki sınıfın içerisinde örgütlenirken, ülkede ve Ortadoğu'daki gelişmelere de duyarlı olacak ve gelişmeler içerisinde gücü oranında yer alarak. Bolşevik görüşlerin yaygınlaşması için çalışmasını sürdürecektir. Üzerimize düşen onurlu tarihsel görevi yerine getirmek için daha da militanca bir çalışma için ileri!

Bolşevizmle yüklenerek kazanacağız!

20 Temmuz 2006 ✗

BARIŞI İSTİYORUZ; AMA NASIL GELECEK?...

Faşist Türk devletinin Kuzey Kürdistan'da savaşı yeniden yoğunlaştırması; hemen her gün çatışmalarda ölenlerin haberlerinin yine gündeme gelmesi ve "terörizme karşı mücadele" adına, ölen askerlerin cenaze törenlerinin Türk şovenizminin kışkırtılması için kullanılması; bu propagandaların Kürtlere karşı linç eylemlerine yol açacak düzeyde etkide bulunması vb. vb. olgular, barış isteklerinin de yine gündeme gelmesine yol açıyor.

Barış isteklerini dile getiren kesimlerin somut siyasi niteliklerinden bağımsız olarak insanların çatışmalara, savaşa, insanların öldürülmesine karşı barış isteklerini yükseltmesi iyidir. Böylesi bir istek, en azından insanlar arasında şiddetli çatışmaları istemeyen, insanların birbiriyle uzlaşı, barışık temelde yaşamasından yana olmanın bir ifadesidir.

İşin belki de en ilginç yanı, hemen hemen hiç kimsenin, açıkça savaştan, insanları öldürmekten yana olduğunu söylememesidir. Savaşın en büyük sorumluları ve suçluları bile kitlelere barıştan yana olduklarını anlatmaktadır. Buna rağmen ama, üzerinde yaşadığımız yerkürede hemen her gün çatışmalar, savaşlar yaşanmaktadır.

Konuşan, tavır takınan hemen herkesin barıştan yana olduğunu duyduğunuzda, o zaman haklı olarak kendi kendinize, peki ama bu savaşların nedeni, kaynağı nedir, herkes barış istiyorsa, o zaman niye bir türlü barış sağlanamıyor diye

soru sorma durumunda kalıyorsunuz.

Biz de bu soruyu soruyoruz. Sözlüklere de baktık "barış"ın karşılığında ne yazıyor diye. "Sulh" ve "silah bırakmak" vb. dışında karşımıza çıkan açıklama her seferinde "uzlaşma" tanımı oldu. Uzlaşma ise en azından iki tarafın varlığını ve bu iki taraf arasında bir çelişkiyi, çatışmayı öngörüyor.

Böylece biz de savaşların uzlaşmazlıktan ve uzlaşmazlığın da farklı çıkarlardan kaynaklandığını bir kez daha tespit etmek zorunda kaldık. Somut olarak tarihte ve günümüzde yaşanan savaşların perde arkasına baktığımızda da, her seferinde değişik kesimlerin farklı çıkarlara sahip olduğunu ve sözkonusu savaşların bu farklı ve uzlaşmaz çıkarlara, çelişkilere dayandığını gördük. Ve bu olguyu, şu ya da bu siyasi partinin, ya da kesimin isteğinden ya da takındığı tavırdan bağımsız, toplumsal gerçeklerden yola çıkarak tespit etme durumundayız.

Evet, biz komünistler, toplumdaki gerçeklere dayanarak savaşların, toplumun değişik kesimleri, katmanları arasındaki çelişkilerden kaynaklandığını, sözkonusu çelişkilerin varlığını koruduğu sürece, gerçek, yani sürekli bir barışın mümkün olmadığını söyleme durumundayız. Nasıl ki toplumsal gerçeklere dayanarak savaşların farklı çıkarlara ve uzlaşmaz çelişkilere dayandığını söyleme durumundaysak, gerçek –sürekli– barışın da ancak ve ancak uzlaşmaz çelişkilerin olduğu toplumsal sistemin değiştirilmesiyle, yerine çıkış noktası insan olan, sömürüye ve baskıya son verecek sistemi kurmakla mümkün olduğunu tespit etme durumundayız.

Böylesi bir durumda sözkonusu toplumsal sistemin ve savaşlara kaynaklık eden uzlaşmaz çelişkilerin ne olduğuna da bakmak zorundayız.

Bu bağlamda Marksizm-Leninizm'i yeniden keşfetmemize gerek yoktur. Bir işçi ile patronun çıkarları farklıdır. Biri işgücünü satarak yaşamını idame etmek zorunda iken, diğeri, işçinin işgücünü satın almakta, emeğini sömürmektedir. Onun zenginliğinin temel kaynağı da karşılığı ödenmeyen işçinin işgücü, emeğidir. Patronla işçi arasındaki çelişki uzlaşmazdır. Patron ezen sınıfı, işçi ezilen sınıfı temsil etmektedir. Biri sömüren diğeri sömürülendir.

Bu örneği topluma uyguladığımızda, ezen ve ezilen, sömüren ve sömürülen sınıfların; ezen ve ezilen ulusların ve halkların var olduğu koşullarda uzlaşmaz çelişkilerin de varlığını koruyacağını kabul etmek zorundayız. Bu da bu toplumda sürekli bir uzlaşmanın, yani barışın mümkün olmadığının en basit açıklaması. İçinde yaşadığımız toplumun gerçekliği böyledir.

Peki ama isteğimiz nedir? Biz komünistlerin en temel isteklerinden biri,

dünya üzerinde sürekli bir barışın sağlanmasıdır.

Evet, biz barışı istiyoruz!

Ezeni, ezileni olmayan, sömüreni, sömürüleni olmayan; ırk, renk, ulus, dil, cinsiyet vb. farklılıkların toplumun, dünyanın zenginliği olarak görüldüğü; herkesin eşit, özgür yaşadığı sömürüsüz, sınıfsız bir dünya istiyoruz. Böylesi bir dünya ise savaşların kaynağı olan sömürücü sistemin, kapitalizmin ortadan kaldırılmasıyla ancak yaratılabilir. Sürekli barış da ancak ve ancak savaşın kaynağının kurutulduğu, sınıfsız, sömürüsüz bir dünyada mümkündür. Sürekli, gerçek barışı istediğimizden, insanların insanları sömürmesine karşı olduğumuzdan, eşitlikten, özgürlükten yana olduğumuzdan kapitalizme, sömürü sistemine karşı mücadele ediyoruz.

Biliyoruz ki; bir yandan ezen, sömüren sınıfların, emperyalist devletlerin, kapitalist sistemin, diğer yandan da ezilen, sömürülen sınıfların, sömürge-bağımlı ülkelerin varlığını sürdürdüğü koşullarda şu ya da bu biçimde savaşlar da sürekli var olacaktır. Savaşların, evet haklı ve haksız savaşların tümünün son bulması, savaşın üreticisi ve yol arkadaşı kapitalist sistemin yerlebir edilip tüm dünyada burjuvazinin iktidarına son verilmesiyle, sosyalist-komünist bir dünya sistemini kurmakla mümkündür.

Biz komünistler, genel olarak ele alındığında savaşa, savaşlara karşıyız. Fakat, savaşların tümden son bulması için, savaşların kaynağı olan kapitalizme son vermek için savaşmak zorundayız. Ezilenlerin ezilmesine son vermek için zorunlu ve kaçınılmaz olduğundan dolayı savaşıyoruz. Ve, ezilenlerin, sömürülenlerin ezenlere, sömürülenlere karşı savaşı haklıdır, meşrudur. Ama bilince çıkarılması gereken şey, bu haklı savaşların da, gerçekte savaşlara, savaşın kaynağına son vermek için yürütüldüğü gerçeğidir.

Peki ama bu hedefe nasıl varılacaktır?

Aslında bu sorunun cevabı çok basittir: Dünyada burjuvazinin iktidarına, kapitalist sisteme, emperyalizme son vermekle; yerine sosyalist, komünist bir dünyayı kurmakla bu hedefe varılacaktır.

Cevabı açık ve basit ama bu hedefe varmak aniden ve hemen mümkün değil. Bu hedefe varmak çok uzun süreli bir mücadeleyi, şu ya da bu ülkede değişik devrimleri –demokratik ve sosyalist devrimleri– ve tüm ülkelerde burjuvazinin iktidarına son verecek devrimleri gerektirmektedir. Sosyalist toplumu kurmak ve üst aşamasına, komünizme varmak ise birçok kuşağın mücadelesini gerektiriyor. Kısacası savaşların kaynağının kurutulması, dünya çapında burjuvazinin iktidarına son vermek uzun bir süreci ve mücadeleyi gerektirir.

Her tarafta çatışmaların, savaşların sürdüğü, medyadan kan gölü görüntülerinin evlere kadar taşındığı ve hemen her gün sayısız insanın öldürüldüğü günümüzde, savaşa karşı olan insanların büyük bölümü için, uzun vadeli mücadele ve kapitalizme son vererek savaşların kökünün kurutulması çekici değil, olmamaktadır. Kitleler savaşın haklı veya haksız savaş olup olmadığına da pek bakmıyor.

Çoğunlukla da doğrudan savaşların kurbanı olanların, yakılıp yıkılmalara, evini barkını terketmek zorunda kalıp sürgüne maruz kalanların, yakınlarını yitirenlerin kapitalizme karşı uzun süreli mücadeleyle ancak sağlanabilecek sürekli barışı bekleme durumları yok. Bu durumda hemen barışı istemek kuşkusuz ki anlaşılırdır.

Geniş kitleler için anlaşılır olan durum, aynı zamanda kimi siyasi kesimlerin yanlış düşünceleri savunmasının da gerekçesi, açıklaması olmaktadır. Savaşlara, çatışmalara son verilmesi istenmekte ama savaşların kaynağı olan kapitalist sisteme güçleri yetmediği, ya da zaten böylesi bir hedefe sahip olmadıkları durumda sorunun çözümü sistem içinde aranmaktadır. Kitlelere bu sömürü sisteminin varlığı koşullarında barışın sağlanmasının mümkün olduğu yalanı anlatılmaktadır. Böylece kitlelerin iyi niyetli istek ve talepleri, sistemi savunmanın, reformist siyasetin bir aracı olarak kullanılmaktadır.

Lenin kitlelerin barış isteğinin yükseldiği koşullarda da devrimcilerin, komünistlerin kitleleri aydınlatma görevine sahip olduğunu savunuyordu. Yaklaşık doksan yıl önce bu konuda şöyle diyordu:

"Şimdiki hükümetlerin, şimdiki egemen sınıfların, bir dizi devrimle 'ders' almadan (daha doğrusu ortadan kaldırılmadan), demokrasiyi ve işçi sınıfını bir dereceye kadar da olsa tatmin edecek bir barış sağlayabilecek durumda oldukları yanılsamasının uyandırılması, halkı kandırmak olacaktır. Böyle bir aldatmacadan daha kötü bir şey olamaz. İşçilerin bakışını bulandırmanın, onlarda kapitalizmle sosyalizm arasındaki çelişkinin derin olmadığı yanıltıcı düşüncesini uyandırmanın daha iyi bir yolu yoktur; kapitalist köleliği şirin göstermek için bundan daha uygun bir şey olamaz. Hayır!, barış ruh halinden yararlanarak kitleleri, barıştan bekledikleri iyi şeylerin bir dizi devrim olmadan olanaksız olduğu konusunda aydınlatmak zorundayız." (Ulusal ve Sömürgesel Ulusal Sorun Üzerine, sayfa 275-276, İnter Yayınları)

Kapitalistlerin barışı sağlayabilecek durumda oldukları anlayışını yayan, halkı kandıran, kapitalist köleliği şirin gösterenler bugün ortalıkta cirit atıyor. İçinde bulunduğumuz koşullarda onların

düdüğü ötüyor. Kitleleri onlar etkiliyor.

Böylesi bir durumda biz komünistlerin önünde duran görevlerden biri, sabırlı, inatlı ve sistemli biçimde kitlelerin barış isteğinin iyi bir istek olduğunu, bizim gerçek, sürekli barıştan yana olduğumuzu; ama gerçek barışın sağlanması için de işçilerin, emekçilerin sömürü sistemine karşı devrim için mücadele etmesi gerektiğini anlatmak, anlatmak, yine anlatmaktır.

Biz bunu anlatırken de karşılaştığımız ve karşılaşacağımız sorulardan biri, hedefimizin iyi olduğu söylenerek "hedefinize varana kadar ne yapılmalıdır?" sorusudur.

Evet, dünya çapında kapitalist sisteme son vermek ve savaşların temelini ortadan kaldırmak, kaynağını kurutmak hedefimizdir, idealimizdir. Bu hedefe varana dek de şu ya da bu biçimde, şu ya da bu yerde savaş(lar) yaşanacaktır.

Burjuvazinin iktidarda olduğu ama savaşların olmadığı dönemler de –bu dönemler kısa da olsa– yer yer yaşanacaktır. Böylesi koşullarda da savaşların çıkmasının maddi temeli sürekli varolacaktır. Anda yaşanan barış, geçici bir barış ve gerçekte yeni savaşlara hazırlık süreci olacaktır.

Bu da hedefimize varana dek yaşanacak bu süreçte, şu ya da bu barıştan da yana olmamızı, şu ya da bu barış talebini desteklememizi, ona sahip çıkmamızı dıştalamıyor. Nasıl ki proleter dünya devrimi değişik devrimlerin sonucu olarak gerçekleşecekse, dünya çapındaki barışın sağlanması, kaynağının kurutulması da değişik barış süreçlerinin yaşanmasını ön görüyor.

Bilinçte tutulması gereken temel sorun, her barış şiarının ya da talebinin belirli barış koşullarıyla, somut olarak içinde yaşanan koşullarla bağıntı içinde ele alınması gerektiğidir.

Bu yapılırken de kitlelerin kendiliğinden talepleriyle, işçi sınıfının bilinçli öncüsünün, devrimcilerin ve komünistlerin taleplerinin farklı şeyler olduğunun bilinçte tutulması gerekir. Komünistlerin görevi kitlelerin barış istemini kapitalist sisteme karşı devrim mücadelesi mecrasına akıtabilmek için, kitlelerin bilinç seviyesini sürekli yükseltme mücadelesi vermektir.

Kitlelerin barış taleplerini somut koşullardaki bağıntıları içinde ele almayanlar, işçi ve emekçilerin bilincini karartanlar; kitlelere gerçek ve sürekli barışın kapitalist sistemin, burjuvazinin iktidarının varlığını sürdürdüğü koşullarda mümkün olduğunu anlatanlar, kapitalist sistemin varlığını korumasına hizmet ederler. İşçileri ve emekçileri devrim için mücadeleden uzaklaştırırlar. Bu da aslında biz komünistlerin kitlelere karşı tavırda onları ikna etme çabasını sabırla, inatla sürdürmemizi

gerektirirken, kitlelerin bilincini karartanlara, reformistlere, milliyetçilere, kısacası sonuçta düzene hizmet edenlere karşı kararlı bir mücadele vermemiz gerektiğini göstermektedir.

Sömürgeci TC'nin Kürt ulusuna, Kürdistan'a yönelik savaşı yeniden yoğunlaştırdığı günümüzde barış isteklerini yükselten kimi kesimler, barışın TC ile gerçekleşebileceği ve böylece Kürt ulusunun ulusal baskıdan kurtulacağı yönlü yanlış bilinci de yaygınlaştırmaktadırlar. Lenin'in deyimiyle, değişik ulus ve milliyetlerden işçilerin, emekçilerin bilinci karartılmakta, devrim mücadelesinden uzaklaştırılmaktadır.

İçinde bulunduğumuz koşullarda Kuzey Kürdistan-Türkiye'de yaşanan, "düşük yoğunluklu çatışma" olarak da adlandırılan savaş, esasta faşist Türk devletinin Kürt ulusuna karşı yürüttüğü haksız, gerici, karşıdevrimci savaştır. TC'nin Kürt ulusuna karşı yürüttüğü bu savaşa karşı olmak her demokratın, devrimcinin, komünistin görevidir. Bu bağlamda TC'nin andaki savaşına son verecek bir barış istemi haklı bir istemdir.

TC'nin yürüttüğü savaşa gerekçe olarak gösterdiği PKK ise sürekli kendisinin silahlı çatışmadan yana olmadığını, andaki çatışmaları kendisini savunma eylemleri ya da misilleme eylemleri olarak açıklamaktadır. PKK'nin silahlı mücadelesinin hedefinde de faşist Türk devletini yıkıp özgür bir Kürdistan kurmak yoktur. Yıllardır avazları çıktığı kadar Türk hakim sınıflarına TC'nin devlet bütünlüğünün savunucuları olduğunu anlatmaya çalışıyorlar. PKK, devletin Kürtlere kimi anayasal hakları tanıması ve genel bir af çıkarması durumunda TC ile anlaşmaya hazırdır. Hazır olmayan TC'dir. Savaş da esasta bundan dolayı sürmektedir.

PKK'nin düzen içi siyaseti de gözönüne alındığında faşist Türk devletinin yoğunlaştırarak yürüttüğü ve Güney Kürdistan'a müdahaleyi de planladığı savaşa karşı çıkmak ve barış talebini yükseltmek doğrudur.

Bizim barışı isteyenlerle sorunumuz onların barış isteğiyle değil. Hayır. Biz de barışı istiyoruz. Fakat, anda TC'nin PKK ile ya da PKK'nin de onay verdiği Kürt kesimleriyle anlaşmasıyla sağlanacak bir barış, sürekli bir barış olmayacaktır. Bugün gerçekleşebilecek böylesi bir barışla Kürt ulusal sorunu çözülmeyecektir. Türkiye-Kuzey Kürdistan'da Türk devletinin varlığı ve egemenliği son bulmayacaktır. Sömürü sistemi sürecektir, vb. Bu bağlamda bizim barış istemini yükseltenlerle sorunumuz, sömürü sisteminin şirin gösterilmesi, kitlelere gerçek barışın burjuvazinin iktidarı şartlarında mümkün olduğunun

anlatılmasıyladır. Aramızdaki bu çelişki ve tavır da devrimcilikle reformizm arasındaki farklılık; düzeni savunmakla sosyalizmi savunma arasındaki farklılıktır.

Biz Kuzey Kürdistanlı komünistler, değişik ulus ve milliyetlerden işçilerin, emekçilerin sömürgeci TC'nin varlığına, sömürücü sisteme son verecek devrim mücadelesinin kendi mücadelesi olduğunu; şu ya da bu grubun, örgütün, işçiler, emekçiler adına, halk adına mücadele vermesiyle kurtuluşun mümkün olmadığını kavratmak için mücadele yürütüyoruz.

Sürekli ve gerçek barışın da ancak ve ancak faşist Türk devletinin yerle bir edilip işçilerin devrimci demokratik iktidarı kurulduğunda, sosyalizme doğru yol alındığında sağlanabileceğini söylüyoruz.

TC'nin devlet iktidarını yıkmak ve Kuzey Kürdistan'ın da sömürge olmaktan çıkarılması için devrimci mücadelede uzun vadede Türk devletini yıkmanın yolu, devrime, işçilere, emekçilere kurtuluş yolunu gösterecek olan Bolşevik Parti'nin inşaasıdır, bu inşanın derinleştirilmesi, güçlendirilmesidir. Sınıf bilinçli işçiler açısından günün acil görevi Bolşevik Partimizin inşasının derinleştirilmesi, kitlelerin bilinçlendirilmesi, örgütlenmesidir.

1 Eylül "Dünya Barış Günü"nde burjuvazinin sahtekârlığı yine sahnelenecek. Yine burjuvazi ve kalemşorları kapitalizmin barbarlığının üzerini örtmeye, sömürü sistemini "yaşanabilir tek sistem" olarak emekçilere sunmaya çalışacaklardır. Yerkürede anda yürüyen savaşların doğrudan doğruya emperyalistlerin dünyaya egemen olma dalaşından kaynaklandığının üzerini de örtmeye çalışacaklardır. Sahtekârlıkta o kadar ileri gidiyorlar ki, şu ya da bu ülkeye müdahaleyi bile "barış" için gerçekleştirdiklerini iddia edebilmektedirler.

Tüm devrimcilerin, komünistlerin görevi, burjuvazinin bu sahtekârlıklarını teşhir etmek ve emekçi kitlelere barış için mücadeleyi kapitalist sisteme karşı vermesi gerektiğinin zorunluluğunu kavratmaktır.

Tekrar vurgularsak: Ezen ve ezilenlerin, sömürenlerle sömürülenlerin olduğu toplumsal sistemde, burjuvazinin iktidarı şartlarında sürekli ve gerçek barış mümkün değildir. Barış isteminde ciddi ve samimi olanların, kapitalist sisteme son verme, sınıfsız, sömürüsüz bir toplum, komünist toplumu kurma mücadelesine, devrim için mücadeleye katılması gerekir.

Gerçek barış ancak ve ancak kapitalist sisteme son verilmesiyle, devrimle gelecektir, gerisi ham hayaldir!

10 Ağustos 2006 ✗

EGEMEN SINIFLAR SİYONİZME ÖZENİYOR!

12 Temmuz 2006 tarihinden beri, İsrail siyonizminin Lübnan'da yaptığı katliam manzaralarını izliyoruz. Siyonizm hiç bir kaide, kural tanımıyor. Militarizm günlük hayata ve yaşama damgasını vuruyor. "Terörist" etiketi yapıştırılanlara karşı topyekun bir saldırıda bulunuluyor. Emperyalizm, İsrail katliamlarını "terörle mücadele"nin bir parçası olarak görüyor ve destekliyor. Emperyalizmin bir kurumu olan Birleşmiş Milletler bile ateşkes çağrısı yapmıyor. Siyonizm, en ileri askeri teknolojisi, en gelişmiş savaş makineleri ile sivilleri öldürmek, alt yapıyı

bombalamak dışında istediği sonuca ulaşamıyor.

İsrail kaçırılan iki askerini kurtarma adına, Lübnan'a saldırdığını söylüyor! Siyonizm saldırılarının meşru olduğunu ve "terörizme" karşı mücadele ettiğini belirtiyor! Emperyalist güçler ise, siyonizmin yanında yer alıyor ve İsrail'in kendini savunma hakkı olduğunu belirtiyor! Siyonizm bir yandan Filistin topraklarında Filistinlileri katlederken, diğer yandan Lübnan'da katliamlarına devam ediyor. Siyonizmin saldırılarının emperyalistler tarafından meşru görülmesi, Türkiye'nin yapacağı sınır ötesi harekat için uygun bir zemin yarattığı inancına dönüştü. Türkiye'de "İsrail gibi yaparız" havası oluşmaya başladı.

Vatan Gazetesi 19.07.2006 tarihli sayısında manşetten verdiği haberde İsrail'e olan özlemini şöyle dile getiriyor: **"İSRAİL'E ÖFKE VE KISKANÇLIK. İsrail'in 3 askeri için Beyrut'u yakıp yıkmasını herkes lanetliyor. Ama şehit cenazelerinde 'İsrail kadar olamadık' sesleri yükseliyor."** Aynı gazetenin başyazarı Güngör Mengi "İsrail'in acımassızlığı nedeniyle hedef olduğu öfkenin, yerini yavaş yavaş takdir ve imrenme duygusuna bırakmaya başladığı"nı yazıyordu. Vatan Gazetesi ve başyazarının değerlendirmeleri Türkiye'de ki bir kesimin ruh halini ortaya koyuyor. TSK'nın bir an önce Güney Kürdistan'a girmesi için yerinde tepinen şahinler hükümete yüklenmeye başladılar. Bu şahinlerin içinde CHP'de var. Bunlar bir an önce TSK'nın Güney Kürdistan'a girmesini ve kandil dağını bombalamasını istiyor. Onlar böylelikle sorunun çözüleceğini düşünüyorlar!

Ama bu şahinler bir gerçeği görmek istemiyorlar. TC tarihi katliam ve yoketme tarihidir. Türkiye bir halklar hapishanesidir. Şimdiye kadar Türk olmayan ulus ve azınlık milliyetler üzerinde asimilasyon politikaları uygulandı. Katliamlar yapıldı. Fazla geriye gitmeye gerek yok. 15 Ağustos 1984'te PKK'nin Eruh ve Şemdinli eylemleri ile başlayan hareket halen sürüyor. PKK'nin burjuva milliyetçi çizgisi ve TC ile uzlaşma çabalarına rağmen, faşist devlet istediğini elde edemedi. Faşist devlet bulanık suda balık avlamaya çalışıyor! Devlet ordunun önemli gücünü Kuzey Kürdistan'da tutuyor. Bu gücün yanında, korucular, özel timler, polis gücünü de eklediğinizde ortaya 400-500 bin arası bir güç ortaya çıkıyor. TC devleti, tüm imkanlarını kullanmasına rağmen gerilla eylemlerini engelleyemiyor. Bu eylemler Kuzey Kürdistan topraklarında yapılıyor. Sorunun ana kaynağı Kuzey Kürdistan'dır. Faşist devlet, bu sorunun üzerini örtmeye çalışıyor ve Güney Kürdistan'dan gelip eylem yapıyorlar tavrını takınıyor.

İsrail gibi olmak, Kürt sorununda İsrail'in filistin sorununa baktığı gibi

bakmak anlamına gelir. Öyle de bakıyorlar. İsrail'e özenen ve kıskananlar, açıkca Kürt ulusunun katliamdan geçirilmesini istiyorlar. İsrail gibi olmanın anlamı, "terörle mücadele" adına Gazze'de, Lübnan'da halkın potansiyel suçlu görülüp katledilmesidir. İsrail gibi olmanın anlamı, Kuzey Kürdistan'da Kürtlerin potansiyel suçlu görülüp yok edilmesidir: "Kaçırılan askerlerimi istiyorum", "Hamas ve Hizbullaha karşı mücadele ediyorum", "Teröre karşı mücadele ediyorum" İsrail böyle diyor. Türk devleti de benzer söylemleri dile getiriyor Faşist TC devleti, kurulduğu günden beri hep siyonist devletin yanında yer aldı. Siyonizmin saldırıları ile birlikte, siyasi iktidar İsrail'in orantısız güç kullandığını vb. söylüyor. Bunlar yüzümüze baka baka yalan söylüyorlar. Güya timsah gözyaşı döküyorlar. Önce Siyonist devlet ile imzaladıkları askeri işbirliği anlaşmalarını gözden geçirsinler.

İsrail'in Lübnan'a saldırması ile birlikte, Türkiye'de PKK'ya karşı bir tasfiye planı basına yansıdı ve tartışıldı. Bu plana göre, suç işlememiş militanların eve dönmesini, lider kadrosunun ise Irak dışına gönderilmesini öngörüyor. Gizli pazarlıkların Ankara, Beyaz Saray ve Süleymaniye hattında sürdüğü basına yansıyor. Sorunun çözümü için ABD ve Türkiye'nin birer yetkili koordinatör atayacağı konuşuluyor. Başbakan Erdoğan PKK'nın tasfiye planı ile ilgili sorulan bir soruyu 'ihanet sorusu' olarak değerlendiriyor. Erdoğan, kurumlara gerekli emirlerin verildiğini, bu sorunun basın ile konuşulamıyacağını vb. söylüyor. Faşist Türk ordusunun; Kuzey Irak sınırına yaptığı yığınak sürüyor. Özel timlerin Güney Kürdistan'da operasyon yaptığı da biliniyor. İran ordusunun kandil dağını topçu ateşi ile vurması sonucu, Murat Karayılan'ın yaralandığı ve Bağdat'ta tedavi gördüğü haberleri medyaya yansıyor. Hatta Murat Karayılan'ın TC'ye teslim edilmek için pazarlıklar yapıldığı söyleniyor. Bu arada PKK'nin üst düzey yöneticilerinden Ramazan Toptaş'ın Kandil dağında öldürüldüğü basına yansıdı. PKK'nin tasfiye edilmesi için gizli pazarlıkların yapıldığı ortaya çıkıyor. Güney Kürdistan'da ki Barzani ve Talabani yönetimi de ABD ve TC ile birlikte hareket ediyor.

Domino taşlarını yan yana koyduğumuzda gizli yürütülen pazarlıkların ip uçları da ortaya çıkıyor. ABD''in Irak işgali öncesi, ordu güçleri sürekli Güney Kürdistan'a sefer düzenliyordu! Her seferde yok ettik, bitirdik, bir daha eski gücüne kavuşamazlar propagandası yapılıyordu. ABD yeni bir Ortadoğu yaratmak istiyor. Türk devleti de bu planın içerisinde yer alıyor. Lübnan'a bir 'barış gücü' gönderilmesi için pazarlıklar yapılıyor. Türkiye Lübnan'da ki askeri varlığı ile "yeni ortadoğu politikası"a daha aktif katılmak istiyor. Türkiye'nin 'barış gücü'ne

katılması için de ABD ve Irak'tan PKK'ye karşı adım atılması isteniyor. Yapılan pazarlıklar ve yürürlüğe sokulacak planlar ile sorun çözülecek mi? Elbette ki hayır. Faşist Türk devletinin baskı ve yoketme politikalarına rağmen, Kürt ulusunun haklı mücadelesi gelişerek devam edecektir. Türk devletinin İsrail'e özenme politikaları da bir işe yaramayacaktır.

Kürt ulusu üzerindeki baskılarak artarak devam ediyor. Devlet, Kürt karşıtlığının yüksetilmesine önderlik ediyor. Kürt halkına karşı Irkçı ve şöven yaklaşımlar artarak devam ediyor. Kürt ulusunu aşağılayan söylemler karşısında, TC savcıları soruşturma açma gereğini duymuyor. Kürt yemeklerinin yenmemesi, Kürt işyerlerinden alışveriş yapılmaması, Kürt nufusunun engellenmesi, Kürt müziğinin dinlenmemesi vb. gibi söylemler açıkca yazılıyor. Bu ırkçılığın propagandası yapılıyor. Kürt halkı potansiyel suçlu olarak görülüyor. Belli yerleşim yerlerine Kürtlerin girişi yasaklanıyor. 5 Ağustos 2006 tarihinde, Radikal gazetesinde bir haber yayınlandı. Sakarya'ya fındık toplamak için giden Kürt işçiler geri çevriliyor. Sakarya'nın Karasu ve Kocaeli ilçelerinde Kaymakam, Belediye Başkanı, Tarım İlçe Müdürlüğü ve ilgili kuruluşların temsilcilerinden oluşturulan komisyon 20 Temmuz'da bir toplantı yapıyor. Komisyon kararının 1. Maddesinde 'işçi temsilcileri ile iş bağlantısı yapmayan işçi ve işçi grupları ilçeye alınmayacaktır' deniliyor. Bu karar üzerine, Kuzey Kürdistan'dan tren ve minibüslerle iş bağlantısı yapmadan çalışmaya gelen çok sayıda fındık işçisi geri gönderiliyor. Komisyonun bu kararı çalışma hürriyetine ve insan haklarına aykırı olmasına rağmen, gerekli tepkiler yükselmiyor.

Faşist TC devleti İsrail olma yolunda hızla ilerliyor. İsrail gibi yapma da sorunu çözmeyecektir. İsrail kurulduğundan beri yaptığı tüm katliam ve yoketme siyasetine rağmen amacına ulaşamadı. TC'de Kürt ulusu ve diğer azınlık milliyetler üzerinde uyguladığı baskı, yoketme siyasetine rağmen amacına ulaşamayacaktır. Kürt ulusunun komünist bir önderliğe ihtiyacı vardır. TC yıkılmadan bağımsız ve özgür Kürdistan yaratılamaz. TC yıkılmadan, halkların kardeşçe yaşadığı bir ülke kurulamaz. Gerçek çözüm TC ile masaya oturmak değildir. Gerçek çözüm devrim için mücadele etmek ve Kuzey Kürdistan Bolşevik Parti'nin inşa çalışmasına hız vermektir.

15 Ağustos 2006

FİLİSTİN'E BARIŞ DEVRİMLE GELECEK...

25 Haziran'da Hamas'ın askeri kanadının 2 İsrail askerini öldürmesi ve birisini kaçırmasıyla birlikte başlayan olaylarla Filistin'de şiddet olayları artarak büyümektedir. Siyonist İsrail devleti tarafından yapılan faşist saldırılar sonucunda 500'e yakın Filistin'li Arap Katledildi, yüzlercesi yaralandı.

Filistinli Arapların aşırı dinci gruplarından Hamas ve Hizbullah'ın toplam olara üç İsrail'li askeri tutsak etmesi ve bunun karşılığında Tutsak bulunan Filistinli Arap tutsakların özgür bırakılması doğrultusundaki eylemleri karşısında Siyonist İsrail devleti şantaja boyun eğmeyeceklerini ve kendi tutsaklarını Filistinli Arapların elinde kurtaracağını, bunu da askeri eylemler vasıtasıyla sağlayacağını açıklayarak askeri saldırılarını artırdı. Böylece on ay önce yapılan anlaşma sonucu boşaltan siyonist devlet tekrar ele geçirdi. Batı Şeria'da Mini Filistin Devletinin Hükümetinin büyük bölümünü tutukladı. Tamamı Hamas üyesi olan 64 milletvekili tutuklandı.

İsrail devleti aslında asker kaçırma olayını, Hamas ve benzerlerine ders vermek için bulunmaz bir fırsat olarak görmektedir. Uzun zamandan beri yaptığı saldırı hazırlıklarını eyleme dönüştürerek şeriatçı dinci örgütlerin ve şu anda hükümette olan şeriatçı ekibi saldırılarla zayıflatmak için kendisine karşı duran tüm alanları özellikle Gazze'yi, Gazze'de de Gazze şeridi'nin kuzeyindeki Beyt Lahiyya'da ve ardından şeriatçı güçlerin kümelendiği Lübnan'daki bazı bölgeleri savaş uçakları ile yerle bir etmeye çalışmaktadır. Aynı zamanda anlaşma gereği boşalttığı bazı bölgeleri ele geçirerek tampon bölge oluşturmaya çalışmaktadır. Açıklamada şeriatçı kesimin füze saldırılarına karşı bu alanı elde bulundurduklarını ve bunun daimi olmadığını bildirdiler.

Bu saldırılar karşısında, mini Filistin devletinin İçişleri Bakanı Said Siyam silahlı saldırılara karşı direnme çağrısı yaptı. Siyam yaptığı açıklamada Filistinli

Arapların, "Korkak Siyonist işgale ve saldırılara karşı dini sorumluluklarını yerine getirmeye" çağırdı.

Bir taraftan siyonist İsrail devletinin saldırısı diğer taraftan Filistin'in bir parçası olan yahudileri ve onların devletini kabullenemeyen şeriatçı aşırı dinci Arap milletine mensup Filistinlilerin bu kavgasında, en büyük darbeyi sivil Araplar almaktadırlar.

Uzun yıllardan bu yana Filistinli Araplarla Filistinli Yahudilerin süren bu kavgası emperyalistlerin "çözüm" olarak sundukları mini Filistin devletinin bir çözüm olmadığını göstermektedir.

İsrail'in askerlerinin kaçırılmasını bahane ederek yaptığı kanlı saldırılar karşısında emperyalist devletlerin bir kuklası haline gelen Birleşmiş Milletler tarafından da ciddi bir müdahale gelmedi, zaten bunu beklemiyorduk.

Yine büyük emperyalist güçler bu saldırı karşısında İsrail'in kendisini koruma hakkından dem vurarak işgali esasta onaylar durumdadırlar. Siyonist devletin Lübnan'a saldırısı da çok önemli görülmektedir. Emperyalistlerin çifte standartçı tavırları burada kendisini bir kez daha göstermektedir.

Sanki gerçekten Filistinli Arapların küçük çaplı saldırıları Siyonist devleti tehdit ediyormuş da onlarda kendilerini savunmak zorunda kalıyorlar. Bu kocaman bir yalan ve demagoji! Dişine tırnağına kadar en modern silahlarla silahlanmış emperyalist güçlerin, en başta da emperyalist ABD'nin Orta-Doğu'daki Jandarması rolündeki bir İsrail devletine öyle iki küçük çaplı roket atmakla güvenliğinin sarsılması söz konusu değildir. Ama milliyetçi-dinci Filistinli Arapların bu saldırıları bahane olarak kullanılarak İran'la sıkı bağları olan şeriatçı takımının daha da zayıflatılması Büyük Orta-Doğu Projesinin bir gereği olarak yerine getirilmektedir.

Bu saldırıların, özellikle de 18 Mayıs'ta İsrail'in Hadarim Hapishanesi'nde aralarında Mervan Barguti'nin de bulunduğu tutsak liderler tarafından kaleme alınan "Tutsaklar Belgesi"nin İsrail Başbakanı Ehud Olmert tarafından tartışmak üzere hükümet toplantısı yapmak istediği gün yapılması önemlidir. Bu belgede, ulusal çapta bir anlaşmaya temel olarak, 1967 sınırları içinde bir Filistin devleti, FKÖ'nün reformu, Hamas ve İslami Cihat'ın FKÖ'ye katılması, Hamas ve El Fetih'i içeren bir ulusal birlik hükümetinin oluşturulması, uluslararası ilkelere dayanan politik bir programın belirginleştirilmesi, İsrail ve FKÖ'nün himayesinde müzakereler yürütülmesi, İsrail içindeki saldırılara son verilmesi ve gruplar arası

şiddetin son bulması dahil bir dizi yaklaşım yeralıyormuş.(Kaynak:İsrailli M-L Parti ODA üyesi Araplar ve Yahudiler'in katkılarıyla çıkan "Challenge dergisi Temmuz-Ağustos 2006 sayısı"-Yayınlayan Sendika.Org)

Hamas içerisindeki farklı yaklaşımlar, özellikle askeri kanadın İsrail'le herhangi bir yakınlaşmaya karşı çıkış tavrının 25 Haziran saldırısında hangi rolü oynadığı, ya da Hamas'ın güçlenmesini istemeyen emperyalist güçlerin ve onların İsrail'deki uzantılarının buradaki rolü tartışma götürür kuşkusuz.

Ama bizi daha fazla ilgilendiren konu, bir dizi opotunistin, revizyonistin ve burjuva pasifistinin bu saldırılar sonunda attıkları "barış" naralarıdır. Günümüze kadar süregelen tarihsel gelişmeler sömürü düzeninin sürdüğü sürece yer yüzünde gerçek anlamda barışı sağlamanın olanaksız olduğunu göstermektedir. Bir başka deyişle, emperyalizm olduğu sürece emperyalist savaşlar kaçınılmazdır. Bugün yaşananlar da emperyalist devletlerin kendi aralarındaki dünya dalaşında güçlü çıkabilmek için çizdikleri stratejiler içerisinde belirli rol yükledikleri küçük ve geri bıraktırdıkları ülkelerin devletlerini ya da bazı gruplarını kullanarak öncü ya da mevzi savaşlarını bunların sırtından sürdürme politikasıdır.

Yapılan araştırmalar, ikinci dünya savaşından bu yana yürütülen bölgesel savaşlarda ölen-öldürülen-katledilen insanların sayısı, ikinci dünya savaşında ölen-öldürülen insan sayısından daha fazla olduğu yönündedir.

Dolayısıyla Filistinli Arapların ve Yahudilerin aralarındaki savaş bu haksız savaşların bir parçasıdır.Bu konuda hiç bir hayale yer yoktur. Bu bölgede stratejik yönü belirleyenler iş başındadırlar ve bunlar bugün Halklar arasında bir barışı kendi planları arasında görmemektedirler.

Dolayısıyla iyi niyetli "barış" taleplerine "keşke" barış olsa diyeceğiz. Ama barış böyle gelmez! Yıllardır süren savaşlar bunu göstergesidir ve eski sayılan bir doğrunun yeniden doğrulanmasıdır bu! Ya savaşlar devrimi engeller, ya da Devrimler savaşları önler!

Halkların gerçek kurtuluşu ve barışa kavuşması da buna bağlıdır. Her türlü savaşa karşı çıkmak, emperyalist düzenin ebediyetinin korunması ile eş anlamlıdır. Dolayısıyla bizler haksız olan emperyalist savaşlara karşı çıkmalıyız.

Ama İşçi Sınıfının sömürüden kurtulması uğruna sosyalizm için verdiği savaşı savunur ve destekleriz. Biz aynı zamanda baskı altında tutulan, emperyalist, despotik ve faşist rejimlere karşı ezilen ulusların, halkların bağımsızlık özgürlük savaşından da yana çıkarız. Bu hareketler komünistlere propaganda özgürlüğü

tanıdığı sürece bunların içerisinde yer almanın, onları desteklemenin bir görev olduğunu biliriz. Bu bağıntıda son günlerde adına Güney - Doğu Anadolu bölgesi vb. adlar taktıkları KK'da vukubulan olaylar sonrası Türk devletinin yeniden milliyetçi hezeyanlara kapılması ve Halklarımız arasında düşmanlığa neden olacak Türk Milliyetçiliğini kışkırtmasına pasifistlerimiz ve oportunistlerimizin büyük bölümü suskun kalmaktadır.

Filistin'deki siyonist saldırılar karşısında haklı olarak seslerini çıkaran dinci-şeriatçı kesimin hükümetleri üzerinden Kürt düşmanlığını körüklemeleri tam da milliyetçi, dinci yapılarına uygun davranışlardır. Onların Filistinli Arapları savunmaları ama büyük çoğunluğu Müslüman olan Kürtlerin yaşadığı alanların bombalanması, ormanlarının yakılmasını desteklemesi ikiyüzlülüklerinin açık ifadesidir.

Türk devletinin emperyalistlerin kuklası durumuna gelmiş hükümetleri üzerinden olağanüstü hal'den, Kandil dağına operasyon düzenlemek istemelerine kadar çizdikleri stratejilere karşı çıkanların sayısı çok azdır.

Nerede bizim "demokratik kamuoyumuz"? İsrail'in Hamas ve Hizbullah mevzilerine karşı çıkmalarınıza diyecek bir şey yok, bizler de bu saldırıların karşısındayız ama Kürtlere karşı, hem de başka bir devletin sınırlarını aşarak/çiğneyerek saldırı yapan devletinize neden karşı çıkmıyorsunuz? Sizin demokratlığınız bu kadar işte! Halkların kardeşliği lafla savunulamaz. „Biz kardeşiz" sahtekarlıklarını artık bırakınız! Kardeşlik öldürmekle, yakmakla, yıkmakla, tankla, tüfekle, savaş uçakların bombardımanıyla sağlanamaz.

Halkların kardeşliğinin sağlanmasının tek yolu devrimden geçer..

Sovyetler Birliği örneği bunun açık kanıtıdır.

Lenin ve Stalin döneminden revizyonistlerin iktidarı ele geçirmesine kadar Sovyetler Birliğinde adı sanı duyulmayan küçük küçük Halklar kendi okullarına kavuştu, dillerini yazı dili şeklinde geliştirdiler, kendi üniversitelerini, Enstitülerini kurdular. Bu Halklar hiç bir baskı görmediler. Alman faşizmi olan Hitler faşizminin inine kadar kovalanarak yenilgiye uğratılması da bu gerçek kardeşliğin, HALKLARIN KARDEŞLİĞİNİN gerçekten yaşatılması-yaşanması sayesinde olmuştur.

Öyleyse Filistin'de, Orta-Doğu'da, Türkiye'de ve dünyanın her yerinde gerçekten Halkların Kardeşliğinin geçtiği tek yol DEVRİMDİR, SOSYALİZMDİR!

Temmuz 2006

TC'NİN KÜRT ULUSUNA KARŞI SAVAŞI SÜRÜYOR...

Türk hakim sınıflarının kendi aralarındaki iktidar dalaşının sertleştiği bir dönemde, Kürt ulusuna karşı yürütülen savaş da giderek yoğunlaştırıldı. PKK'nin silahlı mücadele yürütmeme tavrına rağmen, TC'nin, PKK'ye yönelik saldırılarıyla PKK'yi savunmak zorunda bırakıp çatışmalara zorlaması ve PKK'nin de saldırılara cevap verme yönlü tavrı, Kuzey Kürdistan'da savaşın yeniden günlük yaşam haline gelmesine yolaçtı. TC tüm hatlarıyla saldırıda. 1990'lı yılların savaş günlerine geri dönülmüş gibi bir durum yaşanmakta. Kuzey Kürdistan'da bir şehirden başka şehire gitmede kimlik kontrolleri, köylerin boşaltılması, dağların bombalanması ve ormanların yakılması yine gazete sayfalarında sıkça okunan haberler. Resmen ilan edilmemiş OHAL uygulamada. Faşist Türk devleti Kürt ulusuna karşı savaşta sadece "sınırötesi harekât" saldırganlığıyla yetinmiyor. Tersine, Güney Kürdistan'a askeri bir müdahaleyi kitlelerin gözünde haklı çıkarmak için medyasında yoğun biçimde savaş propagandası yürütüyor. Çatışmalarda ölenlerin haberleri hemen her gün medyaya yansıyor. PKK güçlerine saldırttığı askerin ölüsü üzerinde "şehit cenazesi" propagandasıyla Türk halkını Kürtlere karşı kışkırtıyor. Bu kışkırtmada ne yazık ki yer yer başarılı da oluyor. Türkiye'nin kimi şehirlerinde Kürtlere karşı düşmanlık, somut olarak kendini linç eylemleri, Kürt işçileri şehirden kovma vb. biçiminde gösteriyor. Kısacası faşist Türk devleti PKK'ye karşı mücadele adına Kürt ulusuna karşı savaşı yoğunlaştırararak sürdürüyor. Bu savaşta barbarlıkta da sınır tanımıyor sömürgeci güçler.

PKK'nin silahlı gücü HPG gerillalarına karşı saldırıda kimyasal silahların kullanılmasından, gerillaların cesetlerinin ailelerine teslim edilmemesine, "yargısız" infazlara, ölüleri yakmalara kadar aklınıza gelebilecek barbarlıkları yeniden uygulamada. Kürt halkı ölülerini gömme hakkından ve ölülerinin mezarını öğrenme hakkından bile yoksun bırakılmaktadır.

Kürdistan'ın hem Kuzeyi hem de Güneyi'ne karşı saldırı içinde olan TC'nin başbakanının, Kürt gerillalarını katletmekle görevlendirdiği Türk askerinin

çatışmalarda ölmesi karşısında "sabrının taştığını" ilan ederek Kürt halkına açıkça saldırı tehditinde bulunması, "artık bunlar çekilir şeyler değil" tespitinde bulunması ise sadece Türk şovenlerinin tüm çeşitlerinin aynı kaynaktan beslendiğini göstermektedir.

Başbakanının açıkça Kürtlere tehdit savurduğu bir devletin kolluk güçlerinin uygulamaları ise barbarlığın ve vahşetin hangi boyutlarda olduğunu ortaya koymaktadır. İntikam çığlıkları Türk şovenizminin yaygınlaştırılmasının araçlarından biri olarak kullanılıyor. Kürdistan'ın dağlarında ormanların bilinçli olarak yakılması, "teröristlere" karşı mücadele adına yaygınlaştırılıyor. Faşist Türk devleti kendisinin "Orman Kanunu"nu bile ayaklar altında çiğniyor... Orman yaktı diye "sıradan" vatandaşa on yıl hapis cezası verirken, kolluk güçlerinin yaktığı ormanların söndürülmesi çabasını bile yasaklıyor.

Orman kanunlarından da öte vahşetin yaşandığı koşullarda kimi emekli ordu mensuplarının doğal bir şeymiş gibi Kürtlere karşı icraatları konusunda itiraflarda bulunması da Türkiye'nin doğal görüntüleri arasında yer alıyor.

Emekli Korgeneral Altay Tokatlı'nın Şemdinli olayları hakkında tavır takınırken Büyükanıt'ın "iyi çocukları"nı işlerini "beceriksizce" yapmakla eleştirmesi de Şemdinli'de yaşananların devletin kolluk güçlerinin işi olduğunun itirafı olarak anlaşılmalıdır.

Altay Tokat başka itirafta da bulundu. Sözkonusu açıklamasında: "Benim zamanımda ben de bomba attırdım. Bir, iki kritik noktaya. Boş yerlerdi! Meselem mesaj vermek. Batıdan gelen memurlar, hakimler işin ciddiyetini anlamıyor. Çok koordineli ve iyi çalıştık." diyordu. Gerçekten de iyi çalışmışlar! İHD'nin kayıtlarına geçtiği kadarıyla Altay Tokat'ın Kuzey Kürdistan'da Asayiş Kolordu komutanı olarak görev yaptığı 1995-97 yılları arasında aydınlatılmayı bekleyen 383 faili (belli) meçhul cinayet, yargısız infaz, 125 kayıp olayı yaşanmıştır. Bu dönemde kayda geçmeyen onlarca yargısız infazın, köy yakma olaylarının da yaşandığı yine İHD'nin açıklamalarında yer almaktadır. Tokat, 18 Temmuz 1989 tarihinde Hakkari'nin Yoncalı Köyü'nde üç köylünün öldürülmesinden sonra cesetlerinin yakılması emrini vermiştir. Dosyası rafa kaldırılmış, cinayetlerine devam etmiştir. Tokat emekli olduktan sonra MHP lideri Devlet Bahçeli'ye Başdanışmanlık yapmaktadır. İtirafı ordu yetkililerini bile rahatsız eden Tokat, "başarılı" bir Türk askeri, komutanı olarak övünmektedir... Bu faşist, kafatasçıların insanları katletmekten, yakıp yıkmaktan, "övünmeleri", bunların gerçekten ne kadar insanlık

düşmanı olduklarını göstermektedir. Barbarlıkları bunların övünç kaynağı... Faşist Türk ordusunun mensuplarının bu insanlık düşmanı tavrını, barbarlığını, katledilen gerillaların cesedlerine karşı uygulamaları da göstermektedir.

VAHŞETİN RESİMLERİ...

Faşist Türk ordusu mensuplarının insanlık düşmanı olduklarını söylememiz, barbarlığın insanlar tarafından yapılmadığı biçiminde anlaşılmasın.

Hayır! Dünyada yaşanan barbarlıklar insanların eseridir. Doğaya, dünyaya ve de insanlığa en büyük zararı veren de yine insandır. Sorunun özü, insanın hangi sınıfın çıkarlarına hizmet ettiği ve hangi dünya bakış açısına sahip olduğudur. Bu açıdan bakıldığında dünya üzerinde yaşanan barbarlıklara "insanlıkdışı" demek doğru değildir. Toplum bilimleri gibi insanlar da sınıflarüstü bir şey değildir. İnsan içinde yaşadığı toplumun ürünüdür. Kapitalizmin, sömürü sisteminin savunucularının "insanlığı", barbarlıktan başka bir sonuç doğurmuyor. Onların temel yaklaşımı daha fazla kâr, daha fazla talan, soygun... Bu uğurda gerekirse milyonlarca, gerekirse milyarlarca insan kurban edilebilir. İnsan değeri kapitalizmde elde edilecek çıkar kadardır. Bu yüzden de, insanlığın barbarlıktan kurtarılmasının tek yolu vardır: Kapitalizme, sömürü sistemine son vermek. Sosyalist, komünist toplumu kurmak! Evet, faşist Türk ordusu Kürdistan'da haksız, gerici bir savaş yürütmektedir. Bu savaşta, barbarlıklar yaşandı, yaşanıyor. Gerçekte sözkonusu bu savaşın kendisi barbarlık. Ezilen bir ulus ulusal hakları için mücadele ediyor, ezen ulusun egemenleri, devleti ise tüm savaş araçlarıyla haklarını isteyenlere saldırıyor, katlediyor.

Kafa yapısı şovenizmle, ırkçılıkla biçimlenenlerin, öldürülen gerillaların kulaklarını, burnunu kesip, postallarıyla cesedlerin üzerine çıkıp boy boy resim çektirmeleri, zafer işaretleri yapmaları ve bu resimleri albümlerine yapıştırmaları da normal bir sonuç olmaktadır.

Ülkede Özgür Gündem gazetesi son dönemde Beşiri çatışmalarıyla ilgili ele geçen kimi resimler yayınladı. Sözkonusu resimlerden ortaya çıkan gerçeklik, 25 Ağustos 2005 tarihinde çıkan çatışmada sağ yakalanan Abbas Emani'nin sorguya çekildikten sonra katledildiği, ardından da cesedinin yakıldığı ve diğer öldürülen gerillalarla birlikte "çatışmada öldü" diye gösterildiğidir.

Beşiri katliamı da denilen bu olayın resimlerinde yine gerillaların cesetlerinin

tanklara, panzerlere bağlanıp sürüklendiği de belgelendi. Tıpkı 1992'de Cizre'de yapıldığı gibi ve yine Alman emperyalizminin TC'ye sattığı tanklarla, panzerlerle... Vahşetin resimleri sadece bunlar değil. Adana'da bir çöplükte bulunan ve bir askere ait olduğu resimlerden ortaya çıkan albümde de öldürülen gerillaların cesetlerine yapılan uygulamalar faşist Türk ordusunun barbarlığını gözler önüne sermektedir. 1997'de Dersim'de, Harçik bölgesi kırsalında ortaya çıkan çatışmada ölen gerillaların cesetlerine basarak poz vermek, cesetlerin parçalanmış, yanık görüntüleri... anlatılamayacak kadar ve insanı nefrete boğan barbarca görüntüler. Tüm bunlar faşist Türk ordusunun Kürt ulusuna karşı uyguladığı zulmün sadece birkaç görüntüsü.

Ülkede Özgür Gündem'in bu vahşet resimlerini yayınlamasının devlet tarafından mükâfatı, 15 günlük yasaklama oldu. "Terörle Mücadele Yasası" adı altında muhalefeti ezme yasası Kuzey Kürdistan'da da Türkiye'de de gecikmeden meyvelerini vermeye başladı. Savaş hazırlıklarının yoğunlaştırılmasıyla muhalefetin sesinin susturulması birbirini tamamlıyor. TMY'nin çıkarılmasına paralel olarak Büyükanıt'ın Genelkurmay Başkanlığı'na atanması "iyi çocukların" "babalarının" desteğinde daha da saldırganlaşmasının temel taşlarını da dizmekte; Kürtlere karşı savaşın psikolojik propagandası, kışkırtıcılık, 1984'ten bu yana çatışmalarda ölen kolluk güçlerinin sayılarının yeniden medyaya yansıtılmasıyla da sürdürülmektedir.

Sömürgeci faşist Türk devletinin Kürt ulusuna karşı savaşı yeniden kızıştırdığı ve Güney Kürdistan'a askeri müdahale hesap ve planları yaptığı, deyim yerinde ise yeniden topyekün saldırıya geçtiği günümüzde, tüm bu barbarlıklara karşı mücadele her gerçek demokratın, devrimcinin ve komünistin görevidir. TC'nin bu barbarlığına, vahşetine son vermek için tüm ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin birleşmesi ve devrim için ortak mücadele vermesi kurtuluşun yolunu açmanın da tek seçeneğidir.

Sömürüden, sömürge olmaktan, ulusal baskıdan kurtuluşun tek yolu faşist Türk devletini devrimle yıkmaktır. Ya barbarlık içinde çöküş, ya sosyalizm! İnsanlığın kurtuluşunu isteyenlerin sosyalizmden başka seçeneği yoktur!

Bimre koletî, bijî azadî! Bimre devleta faşîsta Tirk!

Bir Starka Bolşewik okuru
8 Ağustos 2006

PKK VE ABDULLAH ÖCALAN'IN KİMİ GÖRÜŞLERİ

Faşist Türk devletinin saldırganlığı karşısında PKK'nin Türk ordusu ile silahlı çatışmalara girmesi; silahlı mücadeleyi pazarlıklarda bir araç olarak kullanması vb. durumu kitlelerin PKK'nin siyasetini yanlış anlamasına da yol açmaktadır. Bu yanlış anlama esas olarak PKK'nin de işine gelmektedir. Böylece PKK kendisini bugün de Kürt ulusunun özgürlüğü, kurtuluşu için savaşan bir örgüt olarak sunabilmektedir.

Gerçekte ise ne PKK, ne de hâlâ lideri olan Abdullah Öcalan Kürt ulusunun özgürlüğü, kurtuluşu için mücadele verme durumunda değildir. PKK'nin siyaseti TC'nin "devlet bütünlüğü" çerçevesinde kimi demokratik hakların elde edilmesine kilitlenmiştir. Kuruluşunda en azından kağıt üzerinde sözkonusu ettiği "birleşik, bağımsız Kürdistan" hedefi çoktan terkedilmiştir. Buna rağmen ama Kürt ulusundan işçilerin, emekçilerin önemli bölümünü peşinden götürebilmektedir. Bunun nedenlerinden biri ve belki de en önemlisi PKK'nin mücadelenin

merkezine Öcalan'ın tutukluluk durumunu koyması, Öcalan'ın özgürlüğünü Kürt ulusunun özgürlüğü olarak kitlelere sunmasıdır. Bu siyasetin peşinde giden kitleler de "Öcalan'sız yaşam" olmayacağı düşüncesiyle donanmakta ve Kürt ulusunun özgürlüğü, kurtuluşu mücadelesini veriyor sanarak merkeze Öcalan için mücadeleyi koymaktadır.

PKK, Kongra-Gel, KKK ya da HPG ..hepsi de bu siyasetin temsilcisi, Abdullah Öcalan'ın takipçisidir. Kongra-Gel, 29 Haziran 1999 tarihinde Abdullah Öcalan hakkında TC'nin idam kararı vermesinin yıldönümünde şu tavrı takındı:

"Öcalan'ı özgürleştirmek Kürdün lanetli talihini yenmek, baş aşağı gidişe dur demek ve tarihin çarkını Kürtler açısından değiştirmektir. Tüm halkımızı duyarlı olmaya ve özgürlük mücadelesi etrafında kenetlenerek Öcalan'ı sahiplenmeye çağırıyoruz." (30 Haziran 2006, Özgür Politika)

Herşeyden önce vurgulanması gereken şey, Öcalan'ın Türk devleti tarafından yargılanmasına, esir tutulmasına karşı olduğumuzdur. TC, Öcalan'ı şimdi savunduğu siyaset nedeniyle hapiste tutmamaktadır. Hayır. Kürt ulusunun TC'ye isyanının, ulusal baskıya karşı mücadelesinin bir sembolü olarak Öcalan'ı cezalandırmış, idama mahkum etmiştir. Yasal değişikliklerle bunu ömür boyu ağır cezaya çevirmesi ise başka hesaplarının sonucudur. Biz komünistlerin tavrı Öcalan esir alındığında da açıktı: Kayıtsız şartsız serbest bırakılmasını, TC'nin Öcalan'ı yargılama hakkı olmadığını savunmak. Biz bunu savunduğumuzda Öcalan ve PKK'nin tavrı "adil yargılanma" isteme tavrıydı.

Burada aktardığımız Kongra-Gel'in tavrında ise açıkça "Kürdün lanetli talihini" yenmenin, Kürtler açısından "tarihin çarkını" değiştirmenin Abdullah Öcalan'ın özgürlüğü ile mümkün olduğu kitlelere anlatılmaktadır. Kuşkusuz ki biz Öcalan'ın özgürlüğü için mücadeleye karşı değiliz. Karşı olduğumuz, Öcalan'a sahip çıkma adına Kürt ulusundan işçilerin, emekçilerin ulusal özgürlük, kurtuluş için mücadeleden uzaklaştırılmasıdır. Emekçi kitlelerin bilincinin karartılmasıdır.

KKK Yürütme Konseyi Başkanı Murat Karayılan'ın Ağustos ayı başında yaptığı açıklamada da Öcalan'a yaklaşımın "savaş ve barış" gerekçesi olduğu vurgulanmaktadır. Karayılan'ın tavrı şöyledir:

"Biz her zaman söylüyoruz. Önderliğimize yönelik yaklaşım Kürtlere yönelik yaklaşımdır. Dolayısıyla Önderliğimize her yaklaşım bizim siyasetimizi ve duruşumuzu belirler. Tecridin artması ve görüşmelerin engellenmesi çözümsüzlüğün göstergesidir. Önderliğimize yaklaşım savaş ve barış gerekçesidir." (4 Ağustos

2006, Özgür Politika)

Karayılan'ın dediği gibi gerçekten de son yıllarda PKK, KKK ya da Kongra-Gel adına takınılan tavırlarda bu yaklaşım sürekli dile getirilmiştir, getirilmektedir. Bir örgütün önderinin özgürlüğü için mücadele vermesi ona sahip çıkması doğaldır. PKK Kürt ulusunun özgürlüğü mücadelesine bağlı olarak böyle bir tavır takınsa yine pek sorun olmaz. Sorun, Öcalan'a karşı tavırın savaş ve barış gerekçesi olduğunu ilan ederken, Kürt ulusal sorunu bağlamında TC ile barışmaya, "sistemin aktörü" olmaya hazır olmasından, ulusal kurtuluş için mücadeleyi terketmiş olmasındadır. Sorun, gerçeklerin kitlelerden gizlenmesindedir. Kuşkusuz ki biz Kürdistanlı komünistler için PKK'nin tavrı yeni değildir. Esas sorun bu gerçeklerin Kürt ulusundan işçiler, emekçiler tarafından görülmesi, kavranmasıdır.

Karayılan, KKK'nin (PKK'nin de tabii ki) "Kürt sorununa" yönelik siyasetini "barışçıl ve demokratik çözüm" önerisini şöyle açıklamaktadır:

"Biz Kürt tarafı olarak, barış ve demokratik çözüm çizgisinde, Türkiye'nin birliği ve sınırları dahilinde sorunun çözümü için diyaloga hazır olduğumuzu açıkça ilan ediyoruz. Çatışmaların son bulması için Türk Hükümeti'ni diyaloga çağırıyoruz." (18 Temmuz 2006, Özgür Politika)

Bu tavırda "barış ve demokratik" çözümün sömürgeci Türk devletiyle anlaşma temelinde ve TC'nin misak-ı milli sınırları çerçevesinde arandığı açıktır. Barış, sadece çatışan tarafların silahlı çatışmalara ara vermesi, ya da son vermesi olarak düşünülmüyor. Hayır, bunların barış dedikleri şey TC'ye karşı mücadeleyi bitirmektir. Sömürgeci egemenlerle birlikte yaşamaktır. Kürt ulusuna, işçilere emekçilere köleliklerine ses çıkarmamayı, kendilerine verilecek kimi kırıntılarla yetinmeyi salıkveriyorlar. Abdullah Öcalan ise bu siyasetin mimarı, kaynağı.

Öcalan'ın kitlelerin bilincini karartan yaklaşımlarından biri, hemen her konuşmasında, ya da yazısında bir başka konuyu gündeme getirmesidir. Ülkede Özgür Gündem ya da Yeni Özgür Politika gazeteleri gibi yayın organları da bu açıklamaları her seferinde "Öcalan çok önemli açıklamalar yaptı" vb. eklemelerle okurlara yeni bir şeymiş gibi sunmaktadırlar. Öcalan'ın hemen her konuda bir şeyler söylerken araya sokuşturduğu saçmalıklar bile PKK siyaseti peşinde giden kitleleri önemli şeylermiş gibi uğraştırmaktadır. Daha bir öneri veya konu anlaşılmadan, ya da doğrusunu isterseniz açıklanmadan, bir başka öneri veya konu gündeme geliyor. Sonunda bakıldığında geriye kafa karışıklığından başka bir şey kalmıyor. İçeriğinden bağımsız bu yöntem, PKK'nin siyasetinde gerçekte

değişenin ne olduğunun ve anda gerçekte neyin savunulduğunun üzerini örtmeye hizmet etmektedir. Konuşmalarında, birbiriyle çelişse de her tarafa bükülebilecek, yorumlanabilecek tespitler yapması da Öcalan'ın özelliklerinden biridir. Siyasi yanlarıyla uğraştığımızdan sorunun başka yanlarına değinmiyoruz...

Öcalan'ın Atatürk ve cumhuriyet ile ilgili kimi tavırları şöyledir...

"Mustafa Kemal Cumhuriyeti kurarken üç ana noktayı esas almıştır. Napolyon militarizmi, Fransa Üçüncü cumhuriyet döneminin modeli ve Alman devletçi burjuva kapitalizmi. Daha sonra halkların hakları inkar edildi, Kürtler asimile edilmeye çalışıldı, buna karşı isyanlar gelişti. Fakat temelinde Mustafa Kemal'in kurduğu sistem o dönemde geçerli olan bir sistemdi. 1920'lerde bu model geçerli bir modeldi. Fakat 2000'li yıllarda Türkiye'nin 1920'li yıllardaki bu modelle devam etmesi mümkün değildir." (10 Mayıs 2006 tarihli görüşmede söyledikleri, 13 Mayıs 2006, Özgür Politika)

Atatürk'ün ne yaptığı ne olduğu konusunda "derin" bir tartışmaya girmek istemiyoruz burada. Burada aktardığımız tavrında Öcalan, 1920'li yıllar için geçerli olduğunu kabul ettiği "model"i 2000'li yıllar için reddetmektedir.

Bir hafta sonra yapılan görüşmede CHP'yi eleştirirken savunduğu da şöyledir:

"Mustafa Kemal 1923'te cumhuriyeti kurarken 19. ve 20. yüzyıl yönetim modelini esas almıştır. Ancak Cumhuriyet modeli tek başına 21. yüzyıl siyasal modeli olmaktan uzaktır." (20 Mayıs 2006, Özgür Politika)

Burada da Öcalan cumhuriyet modelini 21. yüzyıl için „tek başına" kabul edilecek bir model olarak görmemekte, bu modeli günümüz için tek model olarak reddetmektedir. Doğruluğundan, yanlışlığından bağımsız, bunları savunması onun doğal hakkıdır. Fakat bu görüşlerden yola çıkarak Öcalan'ın cumhuriyet modeli dışında bir çözümü var mı sorusunu sormak da bizim doğal hakkımızdır.

Bu sorumuza cevabı aslında Öcalan'ın Atatürk hakkında söylediklerinde bulabiliriz. Bunun için ama biraz sabır gerekiyor. Cumhuriyet modelinin günümüz için önce "siyasal bir model olmaktan uzak"olduğunu savunan Öcalan, bir hafta sonra şu tavrı takınmaktadır:

"Ortak bir tarihimiz, ortak bir kültürümüz, Cumhuriyet'in kurulmasında ortak bir mücadelemiz vardır. Mustafa Kemal'in 1920'lerdeki verdiği mücadeleyle kazanılan Cumhuriyet, Türklerin olduğu kadar Kürtlerin de kazanımıdır. Kaldı ki Mustafa Kemal dahi, Şeyh Mahmut Berzenci'ye elçi göndermiştir. Bu mücadele Türk'ün olduğu kadar Kürd'ün de ulusal kurtuluş savaşıdır." (27 Mayıs 2006, Özgür Politika)

Bu tavırda kuşkusuz ki cumhuriyet modelinin günümüz için geçerli olduğunu savunmuyor Öcalan. Ama, Cumhuriyet'e, Atatürk'e sahip çıkıyor. Bunun yanında İsmet İnönü'nün Lozan'da yaptığı gibi Kürt ulusunun haklarının inkarı için öne sürülen düşünce, "cumhuriyet Türklerin de Kürtlerin de cumhuriyetidir" düşüncesi Öcalan tarafından da yine öne çıkarılmaktadır. Öcalan bu düşünceyi mahkeme savunmalarında da savunmuştu. Bu anlamda yeni bir şey savunmuyor. Ama tarihi gerçekleri çarpıtmayı sürdürüyor.

TC'nin kurtuluşu için yürütülen "ulusal kurtuluş savaşı", bu savaşta Kürtler yer alsa da, Kürtlerin kurtuluş savaşı değildir. Öcalan açıkça tarih çarpıtıcılığı yapıyor. Bunun perde arkasında yatan ise Atatürk savunuculuğu, TC'ye yaranmak ve TC tarafından kabul edilme isteğidir.

Öcalan cumhuriyet modelini günümüz için "siyasal bir model olmaktan uzak" olduğunu savunduktan kısa süre sonra "Kürt sorununun" çözümü için cumhuriyetin demokratikleştirilmesi gerektiğini de savundu. Yani cumhuriyete karşı olmadığını da böylece ortaya koyuyordu. Atatürk'le ilgili görüşlerini ise şöyle dile getirdi:

"Görüşlerimi dile getirirken Mustafa Kemal'i sık sık gündeme getirmemin anlamı vardır. Bazıları bu durumu eleştiriyor ve yanlış anlıyor. Beşikçi ve Melik Fırat bana kızmasınlar. Mustafa Kemal'in güncelleştirilmesi gerekiyor. Bu durum önemlidir. Okuduğum dört bin kitap incelenirse ne demek istediğim daha iyi anlaşılır. Mustafa Kemal Kurtuluş Savaşı'nda Kürtlerle stratejik ittifakın önemini iyi kavramıştır ve bu ittifakı gerçekleştirmiştir. (...) Kurtuluş Savaşı'nı ve o süreçte Kürtlerle yapılan ittifakı sağlayan Mustafa Kemal'i önemsemek gerekir. Mustafa Kemal öyle Kürt karşıtı birisi değildir. Hatta Türkiye'nin ilk anayasası da bu anlamda daha demokratik bir anayasaydı. (...) Mustafa Kemal sonuçta ihtilalci bir kişiliğe sahiptir ve emperyalizm tehlikesini de görmüştür. Bu nedenle de o ve ekibi 1925'ten sonra cumhuriyeti koruma içgüdüsüyle hareket etmiştir." (24 Haziran 2006, Özgür Politika)

Tüm bu aktardıklarımızdan Atatürk savunuculuğu yapan bir Öcalan ile karşı karşıyayız. Sadece Atatürk savunuculuğu değil cumhuriyet savunuculuğu da Öcalan'ın görüşüdür. Demokratik cumhuriyet adını verse de, yadacumhuriyetin demokratikleştirilmesi gerektiğinden bahsetse de, bunu dile getirdiği noktada cumhuriyetin siyasal bir model olarak günümüz için de geçerli olduğu görüşünü savunmaktadır. Bunun da ötesinde Öcalan "üniter devlete ve cumhuriyete saygılı olduğunu" da sık sık tekrarlamaktadır. "İkinci Cumhuriyet demokratik

cumhuriyettir. Ben de bunu savunuyorum" (1 Temmuz 2006, Ü. Ö. Gündem) tespitini yaparak kendisinin cumhuriyet modelini savunduğunu da açıkça ortaya koymaktadır.

Tek tek yanlış düşüncelere, tespitlere değinmiyoruz burada. Önemli olan Öcalan'ın düşünce sisteminin çelişkili yapısını göstermektir. Bu düşünce sisteminin Öcalan'ın bilinçli olarak kitlelerin kafasını karıştırmak istemesinden mi, kötü niyetinden mi, yoksa kendisinin kafa karışıklığından mı, ya da başka nedenlerden mi kaynaklandığı o kadar önemli değil. Önemli olan Öcalan'ın gerçekte kitlelere verdiği bilincin, çarpık ve yanlış bilinç olması olgusudur. Sonuçta Öcalan, Atatürk savunuculuğunu yapmaktadır.

Öcalan'ın "Kürt karşıtı birisi değil" dediği için Atatürk'ün Kürtlere düşmanlığı ortadan kalkmıyor. Bu konuda belirleyici olan TC'nin başı olarak Atatürk döneminde Kürtlere yönelik uygulanan baskılar, zulüm ve katlamlardır. Türk devleti ile barışma çabası, Öcalan'ı, faşist, ırkçı ideolojinin uygulayıcısı Atatürk'ün savunuculuğuna savurmuştur. Öcalan'ın incileri tabii ki Atatürk'ü savunmakla bitmiyor. O, Atatürk'ü överken şunları da söylüyor:

"Mustafa kemal'in öncülüğünde Kürtler ve Türkler arasındaki ittifak sağlanmamış olsaydı, Kürtlerin yaşadığı kürdistan coğrafyası bugün daha çok parçaya bölünmüş olurdu. Bugün doğudaki toprakların çoğu, Erzurum, Van, Diyarbakır gibi iller Ermenistan sınırlarında kalacaktı. Irak tamamen Araplaşacaktı, Suriye'nin kuzeyinde Asuristan gibi küçük bir devlet kurulacaktı. Kürtlere de Şırnak, Hakkari, belki Siirt illeri verilecekti. Türklere de Konya, Niğde, Nevşehir gibi iç Anadolu'ya sıkışmış küçük bir alan kalacaktı. Bu şekilde oluşacak küçük devletler bağımsız olmayacak, Fransız ve İngiliz emperyalizminin egemenliği altında olacaklardı." (24 Haziran 2006, Özgür Politika)

Alın size "bağımsızlıkçı" Öcalan'ı... İyi ki Atatürk Kürtlerle Türklerin ittifakını sağlamış da, sözkonusu küçük devletler kurulmamış! Aksi halde hepsi bağımlı olacakmış? Bu alıntıdaki düşüncelerin geniş yorumunu okuyucularımıza bırakıyoruz. Vurgulamak istediğimiz düşünce, Öcalan'ın sanki TC kurulduğunda bağımsızmış düşüncesi ile Van, Erzurum somutunda Batı Ermenistan'ın TC'nin misak-ı milli sınırları içinde kalması, "Asuristan"ın kurulmamış olmasına sevinmesi vb. tavırlarının hangi siyasi yaklaşıma tekabül ettiği üzerine düşünülmesidir.

Öcalan Batı Ermenistan'ı, Süryani'lere ait bölgeleri, Kürtlerin üzerinde yaşadığı Kürdistan coğrafyası olarak göstermektedir. Bu arada tabii ki, bu coğrafyanın

TC'nin sınırları içinde ilhak edilen, sömürgeleştirilen bir coğrafya olmasına itirazı yok. Tersine, adını vermese de Kuzey Kürdistan'ın, Batı Ermenistan'ın ve Süryanilerin yaşadığı bölgelerin TC tarafından işgal edilmesini olumlu bir sonuç, kazanım olarak sunmaktadır.

Ermeniler ve Pontusların ise Türklerle ittifak kurma yerine emperyalistlerin oyununa gelmesinin sonucunda savaşı kaybettikleri, soykırıma uğradıkları düşüncesini savunmaktadır. Öcalan soykırımın varlığını kabul ediyor ama, mantık bütünlüğü gözönüne alındığında, aslında suçlu olanın soykırımcılar değil, emperyalistlerin oyununa gelen, onlara güvenen Ermeniler ve Pontuslar olduğu yaklaşımını savunmaktadır. Öcalan TC'ye kendini kabul ettirmek için her yola başvurmaktadır. Kendisi "milliyetçi" olmadığını savunsa da, Ermeni, Yahudi vd. kimi halklara düşmanlığı kimi tavırlarında açıkça dile gelmektedir.

Türkiye'yi kurtarma çabası içinde olan Öcalan, Türk devlet yetkililerine akıl verirken, PKK ile barış sağlanmazsa ABD'nin PKK'yi yanına alma durumunun olabileceğini tespit ederek, "çözüm" talebiyle birlikte tehdit de savurmaktadır. Bu arada ama şunları da söylemektedir:

"Rusya mı Türkiye'yi kurtaracak. Rusya'daki Ermeni lobisini hesaba katmıyorlar mı? ABD'ye de hangi lobilerin hakim olduğu bellidir." (aynı yerden)

Bu ABD'deki lobilerin de Yahudiler olduğu bilince çıkarıldığında Öcalan'ın Ermeni ve Yahudi düşmanlığını körüklediğini tespit etmek gerçeğin ortaya konması olacaktır. Öcalan "Türkçülere" karşı "gerçek Türk" olma yarışında da yer almaktadır.

"Bugün Türkiye'de milliyetçilik yapanların sosyolojik ve kültürel açıdan Anadolu Türklüğü ile hiçbir alakaları yoktur. Mustafa Kemal milliyetçiliği bunlardan farklıdır." (13 Ağustos 2006, Ü. Ö. Gündem) tespitini yapmanın yanısıra şunu da savunuyor: "Derin devletin kökeni Yıldırım Beyazıt dönemindeki Yeniçerilere kadar uzanır. Biliyorsunuz Yeniçerilerin de büyük bölümü Türk değil devşirmedir." (aynı yerden)

Bu görüşü de esas olarak İttihat ve Terakki kurucularını arasında hemen hemen Türk kökenlilerin olmadığını vurgulamak için açıklıyor. Ne gereği olduğunu sormayın ama Öcalan bunu açıklarken şunu de araya sokuveriyor:

"Cumhuriyet öncesinde Yahudiler Selanik'te bir koloni kurmayı düşünmüşler ve bu düşüncelerini Mustafa Kemal'e götürmüşlerdir. Mustafa Kemal'den Selanik'i de almasını istemişlerdir. Mustafa Kemal bu öneriyi kabul etmemiştir." (aynı yerden)

Öcalan bunları Atatürk'ü savunmak için söylemektedir. Ona göre Atatürk'ün "milliyetçiliği farklı" %95'i cumhuriyetçilik, %5'i milliyetçiliktir. Fakat ne Yahudilere, Ermenilere karşı tavrı, ne "devşirmeciler"e karşı tavrı ve ne de Atatürk'ü savunma tavrı, savunulacak tavırlar değildir. Öyle ya da böyle milliyetçiliğin, şovenizmin, Atatürk'ü temize çıkarma bağlamında da ırkçılığın savunuculuğu yapılmaktadır.

Hatırlatmak istediğimiz bir nokta şudur: Öcalan, TC'nin esiri olmadığı dönemde, 1980'li yılların sonu, 1990'lı yılların başında açıkça Yahudi düşmanlığını yapan tavırlar takınmış (bkz. Serxwebûn sayı 91-92, Temmuz-Ağustos 1989) ve Atatürk'ün "Yahudi dönmesi" olduğunu da dile getirmiştir. Kuşkusuz ki o dönemde Kemalizmin savunuculuğu bugünkü gibi keşfedilmemiş ve savunmada bu kadar yol alınmamıştı. Bugün ise Öcalan Atatürk savunucularından biri olmaya çalışıyor. Halkımızı aldatmanın bir aracı olarak da "Atatürk ilkelerinden olan ve unutturulan halkçılık ilkesini devreye sokmak gerekir." görüşünü savunmaktadır. Halktan yana görünüp halkın çıkarlarını burjuva siyasete, TC'nin devlet çıkarlarına, kapitalist sistemin çıkarlarına kurban etmenin adı oluyor bu halkçılık...

Öcalan her görüşmesinde "çözüm" önerisinde bulunsa da, sonuçta hepsinin birleştiği mecra, TC ile uzlaşma ve barışma, kimi haklara karşılık silahları bırakma ve sonuçta "kuva-i milli"nin bir gücü olma mecrasıdır. Sisteme entegre olmanın, "sistemin aktörü" olmanın yoludur. Bu bağlamda değişik "aşamalı" "çözüm" önerileri de sorunun özünü değiştirmiyor.

Sonuçta Öcalan'ın TC ile barışmasının temel ölçüsü, PKK'ye legal siyaset yapma yollarının açılmasıdır. Öcalan sorunun çözümü için

"Sadece PKK'nin demokratik siyaset yapmasının önünün açılması yeterlidir. Başka bir şey istenmiyor. Legal siyaset yapılarak, sorunlar tartışılarak demokratik bir şekilde çözülür." (15 Temmuz 2006, Özgür Politika) diyor.

Kuşkusuz ki PKK'nin devletle çatışması bu yolla son bulsa da Kürt ulusal sorunu bununla çözülmez. Kitlelerin ulusal hakları elde etme istemlerini gözönünde bulunduran Öcalan, elde edilmesini istedikleri hakları da şöyle sıralıyor:

"Bizim istediğimiz şeyler bellidir. Son derece meşrudur. Çocuklarımızın ana dilleriyle eğitim görmeleri, radyolarını, televizyonlarını dinlemeleri, izlemeleri, gazetelerini okumaları gerek. Bunlar en doğal insani haklarıdır. Bunların tanınması ve yasal güvenceye alınması gerekir. Kürtler bu haklarından vazgeçmez." (12 Ağustos 2006, Ülkede Özgür Gündem)

Evet bu haklar "son derece meşrudur"... Bu haklar için mücadele de. "Bunlar en doğal insani haklardır." Buna da aynen katılıyoruz. Fakat bu hakların yasal güvenceye alınması ile de Kürt ulusal sorununun çözülmediğini, çözülmeyeceğini söylüyoruz. "Demokratik ve barışçıl çözüm" diye sunulan bu çözüm, gerçekte ulusal soruna çözüm getirmemektedir. Aynı görüşmede ateşkes bağlamında çağrı yapabileceğini söyleyen Öcalan şunları savundu:

"Devlet ile hükümetin samimi yaklaşımından sonra biz de üstümüze düşeni yaparız. Ateşkes çağrısı yaparım, çatışmalar durur. sonrasında pratik adımlar atılır, güvenceler verilir. Bunun üzerine silahlı güçler Irak veya başka ülke parçasına çıkabilirler. Bizler de çözüm yoluna böylelikle gireriz. Son aşamada yasal güvenceyle birlikte silahlar tamamen bırakılır." (aynı yerden)

Öcalan'ın ateşkes ilanı ve silahların bırakılması konusundaki tespitleri bağlamında samimi oldukları konusunda hiçbir kuşkumuz yoktur. TC'nin yöneticilerinin diyalog yönünde en ufak işaretleri vermeleri durumunda bile Öcalan ve onun takipçilerinin TC ile barışmaya can attıklarından da kuşkumuz yoktur. Doğrusunu isterseniz, Öcalan'ın burada aktardığımız tavırlarının, aktarmadığımız ama yığınla saçmalıklarının da Kürt ulusunun ulusal kurtuluşuna engel olduğundan da hiçbir kuşkumuz yoktur.

Aslında TC ile uzlaşmaya can atan, silahlı mücadeleyi "mecburuz" diye vermekte olan ve hedefinde Kürt ulusunun özgürlüğü, kurtuluşu olmayan, Kürt halkına acıdan, ölümden, yıkıntıdan başka bir şey getirmeyen andaki çatışmalara son vermeleri, sonuç itibariyle Kürt halkına yapabilecekleri iyiliklerden biridir. Kürt halkına yapmadıkları ve yapmayacakları iyiliklerden biri ise, Kürt ulusunun özgürlüğü için mücadele etmediklerini açıkça ilan etmeleridir.

Fakat, biz komünistler gerçekleri sabırla ve sistemli çalışmayla yaygınlaştırma görevimizi yerine getirdiğimiz sürece, zor da olsa, uzun zaman da sürse, Kürt ulusundan işçilerin, emekçilerin PKK'nin sömürü sistemini savunan yanlış siyasetindenkopacaklarından,onasırtınıdöneceklerindenvedevrimiçinmücadeleye yöneleceklerinden de kuşkumuz yoktur. Bunun için de Kürt ulusundan işçileri, emekçileri uyarma, aydınlatma devrim için mücadeleye kazanma görevimize dört elle sarılalım. Siyasi ve ideolojik güçlülüğümüzü örgütsel gücümüzü geliştirmenin manivelası yapalım.

14 Ağustos 2006

"TERÖRLE MÜCADELE YASASI" YA DA TOPLUMLA MÜCADELE YASASI ÜZERİNE!

5532 sayılı "Terörle Mücadele Yasası" 29.06.2006 tarihinde TBMM'de kabul edildi. Cumhurbaşkanı tarafından onaylandıktan sonra, 18.07.2006 tarihinde Resmi Gazete de yayınlanarak yürürlüğe girdi. Cumhurbaşkanı, bu yasanın basınla ilgili 5 ve 6. maddelerinin iptali için Anayasa Mahkemesi'ne başvurdu. Bu yasa mecliste görüşülürken, Adalet Bakanı yasanın içlerine sinmediğini söyledi. Bakanın konuşması, devleti yönetenlerin esasında genelkurmay olduğunun bir itirafıdır.

Genelkurmay ve emniyet yetkilileri, 'TCK' ve 'CMK' da yapılan değişikliklerden sonra suçları önleme ve kovuşturmada yetkilerinin kısıtlandığını, "terör"le mücadelede etkisiz bırakıldıklarını ileri sürerek memnuniyetsizliklerini her fırsatta ortaya koydular. Genelkurmay başkanı daha önceki bir konuşmasında, 'kısıtlanan yetkilerine rağmen terör'le mücadele etmeye çalıştıklarını söylemişti. Bu konuşma üzerine, 'şahinler' harekete geçti. Ordu ve polisin yetkilerinin kısıtlandığını, bu şartlar içerisinde 'terörle' mücadele etmenin imkânsız olduğunu söylediler! Kuzey Kürdistan'da PKK'nın yürüttüğü silahlı eylemler ve bunun sonucu olarak artan şehit cenazeleri, Toplumla Mücadele Yasası'nı gündeme getirdi. "Terör eylemlerinde artış" bahane edilerek ve buna bağlı olarak birtakım gerginlik ve toplumsal olayların ortaya çıkması, mevzuatın 'terörle mücadele'de yeterli olmadığı, bu sebeple değiştirilmesi gerektiği yönündeki görüşlere dayanak yapıldı. Kolluk güçleri, demokratikleşmenin ellerini kollarını bağladığını ve özgürlüklerin de 'teröristlerin' arzuladığı zemini yarattığını savunarak, demokrasi içerisinde terör ve şiddet eylemleriyle mücadele etmenin zor olduğunu savundular. Son dönemlerde toplumsal muhalefetin yükselmesi, Kuzey Kürdistan'da Kürt

halkının gelişen mücadelesi siyasi iktidarın rahatsız olmasına yol açtı. Böylece her zaman var olan "terörle mücadele tartışması" yeniden gündeme getirilerek "terörle mücadele" bahanesiyle kişi hak ve özgürlüğünü kısıtlayan, kişi güvenliğini yok eden bir ortam oluşturmak için düğmeye basıldı.

Önemli bir süreçten geçiyoruz. Faşist TC devleti Avrupa Birliği yolunda bir ileri iki adım geri siyaseti izliyor. Daha önce kâğıt üzerinde atılan kimi adımlar geri alındı, alınıyor. Kürt ulusal hareketini yok etmek için her türlü araca başvuruluyor. "TMY" ile toplum susturulmak isteniliyor. Bu yasa ile Kürt halkı ses çıkaramaz, hak arayamaz bir duruma getirilmek isteniliyor. Hâkim sınıflar bu yasa ile toplumsal muhalefeti, devrimcileri, komünistleri ve Kürt halkını susturmayı hedefliyorlar! Bu yasa genelkurmay ve emniyet yetkililerinin istediği şekilde düzenlendi ve yürürlüğe konuldu.

"Terörle Mücadele Yasası" 12.04.1991 tarihinde, 3713 sayılı yasa olarak yürürlüğe girdi. Bu yasa 15 yıldır uygulanmaktadır. 15 yıldır uygulanmasına rağmen, gelişen mücadeleyi önleyemediler. "Terörle Mücadele" bahane edilerek, kişi hak ve özgürlüklerini hiçe sayan, kişi güvenliğini yok eden bir sistem oluşturuldu. Düşüncelerini açıklayan, yazan ve resmi ideolojiye muhalif olanlar, DGM'lerde yargılandı ve mahpushanelere gönderildi. Devlet ideolojisini savunmayanlar, topluma dayatılan faşist uygulamalara karşı çıkanlar "terör" suçlusu olarak görüldü ve yargılandı. Kuzey Kürdistan'da köyler boşaltıldı ve yakıldı. Binlerce faili meçhul (esasta belli) cinayetler işlendi.

Bütün bu uygulamalar, devlet ve milletin bekası adına yapıldığı söylendi. Merkeze devletin güvenliği konuldu, insan hak ve özgürlükleri ortadan kaldırıldı. Toplumla Mücadele Yasası, faşist devletin bir yasasıdır.

Bu yasanın topluma bakış açısını ve yasa maddeleri ile neyin amaçlandığını incelemek gerekiyor.

Terör tanımında herhangi bir değişiklik yapılmamıştır. Sadece 1. maddenin başlığı "terör tanımı" şeklinde değiştirilmiştir. Faşist TC devleti, tüm devrimci örgütleri, PKK'yı ve kimi yasal olmayan İslami örgütleri "terör" örgütü olarak görmektedir. Sosyalist basın da bu yasanın kıskacı altındadır. Çünkü devlet, sosyalist basını "terör" örgütlerinin uzantısı olarak görmektedir. Bu yüzden de, sosyalist basın "terör" örgütlerinin propagandasını yaptığı gerekçesiyle cezalandırılmakta ve para cezalarına çarptırılmaktadır. Bu yasa devrimci, komünist ve Kürt ulusal hareketinin engellenmesi için getirilmiştir.

Yasada, hangi suçların "terör" suçları olduğu açıklanmaktadır. 'Türk Ceza Kanunu' içinden seçilen 55 ayrı suç ve 4 ayrı kanunda sayılan suçlar ile olağanüstü halin ilanına neden olacak nitelikteki görülebilecek suçlar **"terör"** suçu olarak görülmektedir. Hâkim sınıflar 'TCK'nin temel bir yasa olduğunu söylüyorlar! Artık 'TCK' temel bir yasa değildir. Temel yasa "Terörle Mücadele Yasası"dır. Bütün suçlar ve cezalar bu temel yasaya göre belirlenecektir. Çünkü "Terörle Mücadele Yasası" , 'TCK'yi ve diğer kanunları kuşatmıştır. TC devletine karşı mücadele eden herkes, bu yasaya göre yargılanacaktır. Bu yasa toplumu susturma yasasıdır.

'Terör' kapsamı içerisine sokulan tüm 'suç'ların cezaları yarı oranında artırılmaktadır. 'TCK' da her suçun bir cezası vardır. Hâkim sınıflar bunları yeterli görmeyerek, "Terör" kapsamı içerisine soktukları tüm suçların cezalarını yarı oranında artırıyorlar. Her suç için ayrı, ayrı ceza veriliyor. Artırılan cezalar ağırlaştırılmış müebbet hapise kadar çıkabiliyor.

Eski yasada "terör" örgütünün propagandasını yapan veya açıklamalarını yayınlayanlara, "beş milyon liradan on milyon liraya kadar ağır para" ibaresi "bir yıldan üç yıla kadar hapis" olarak değiştirilmiştir. Suçun basın ve yayın organları aracılığı ile işlenmesi halinde, suça iştirak etmemiş olan yayın sorumluları ve sahipleri hakkında bin günden on bin güne kadar adli para cezası verilecektir. Süreli yayınlar yani muhalif ve sosyalist yayınlar, on beş günden bir aya kadar yayınları durdurulacaktır. Acil durumlarda Cumhuriyet Savcısı karar verecektir. Bu karar 24 saat içinde hâkim onayına sunulacaktır. Yasanın yürürlüğe girmesi ile birlikte, ilk kapatma cezası Gündem gazetesine verildi. DTP'nin İzmir'de yaptığı toplantı ve Urfa'da yapılan bir toplantı basıldı. İnsanlar toplu halde gözaltına alındı. Bundan böyle, toplantılar basılacak ve insanlar toplu halde gözaltına alınacaktır.

"Terör örgütü kuranlar ve yönetenler" TCK'nin 314. Maddesine göre yargılanacaklar ve on yıldan on beş yıla kadar hapis ile cezalandırılacaklardır. Örgütün faaliyetini düzenleyenler de örgüt yöneticisi olarak cezalandırılacaktır. Örgüt üyelerine ise, beş yıldan on yıla kadar hapis cezası verilecektir. "terör örgütü" propagandası yapan bir kişi, bir yıldan üç yıla kadar hapis cezasına çarptırılacaktır. Bu suçun basın, yayın yolu ile işlenmesi halinde yine yarı oranında cezası artırılacaktır. Para cezasının yanı sıra suça iştirak etmeyen yayın sahipleri ve sorumluları da cezalandırılacaktır. Faşist devlet dikensiz bir gül bahçesi yaratmak istiyor. Kendi yasalarında, cezanın şahsi olduğu yazılıyor. Ama basında çıkan haberin yazarı olmayan, yayın sahibi ve diğer sorumlular da aynı cezaya tabi tutuluyor.

Toplantı ve gösteri yürüyüşlerinde yüzün kısmen kapatılması, örgüte ait amblem ve işaretlerin taşınması, slogan atılması, ses cihazının kullanılması, tek tip elbise giyilmesi terör suçu sayılıp cezalandırılacaktır. Bu suçların kapalı mekânlarda yapılması halinde cezalar yarı oranında artırılacaktır. Kuzey Kürdistan/Türkiye'de yapılan kimi eylemlerde, Abdullah Öcalan resimleri, PKK'nın bayrakları taşınıyordu. Ayrıca kimi devrimci örgütler de, özellikle bir Mayıs kutlamalarında tek tip elbise giyiyorlardı. Faşist devlet, bu gibi eylemleri önlemek için bu yasa maddesini getirme ihtiyacı duymuştur.

"Terör örgütlerine" finansman sağlayanlar ve yardım edenler örgüt üyeleri gibi cezalandırılacaktır. Yani bir kişi devrimci bir örgüte bağış verdiği takdirde cezası 5 yıldan 10 yıla kadar hapistir. Faşist devlet, devrimci örgütlerin kitle desteğini engellemek için bu yola başvurmaktadır.

"Terör suçu" işleyenlerin hepsi, özel yetkilerle donatılmış Ağır Ceza mahkemeleri'nde yargılanacaktır. 15 yaşın üzerindeki çocuklar da özel mahkemelerde yargılanacaktır. Faşist devlet, çocukların ve gençlerin eylemlere katılmasını önlemek için bu yasa maddesini getirmiştir. Bu yasa maddesini getirirken, imzalanan uluslararası sözleşmelere aykırı olma durumu göz önüne alınmamıştır. Bu devlet açısından önemli bir sorun değildir. Çünkü devlet "terör" kategorisine soktuğu tüm eylemlere karşı her türle yola başvurmayı meşru görmektedir. Kuzey Kürdistan'da cocukların eylemlere katıldığını gören devlet, bu yasa maddesini getirmiştir. DGM'lerin kaldırıldığı propagandası devlet tarafından yapılıyor. DGM'lerin sadece tabelası değiştirildi. DGM'ler yerine, özel yetkilerle donatılmış "Ağır Ceza Mahkemeleri" kuruldu. Bunların kadroları, binaları ve özel yetkileri aynen korundu. Gözaltına alınan bir kişinin "soruşturmanın amacını tehlikeye düşürebilecek ise" savcının talimatı ile sadece bir yakınına haber verilecektir. Şüpheli, sadece bir avukatın yardımından yararlanabilinir. Şüphelinin avukat ile görüşme hakkı, savcının talimatı ile 24 saat ertelenebilinir. Ancak bu süre içerisinde şüphelinin ifadesi alınmayacaktır. Peki, 24 saat içerisinde ne olacaktır! 24 saat içerisinde şüpheliye işkence ve kötü muamele yapılacağı yasa ile garanti altına alınmıştır. Kişi özel yasa kapsamında yargılansa da, sanığın adil yargılanma hakkı vardır. 'TMK' kişi güvenliği, adil yargılanma hakkını ortadan kaldırmaktadır.1 Haziran 2005 tarihinde yürürlüğe giren 5271 sayılı 'Ceza Muhakemesi Kanunu', soruşturma ve kovuşturma usulünü düzenlemektedir. 'CMK' da ki düzenlemeler 'TMK' için geçerli değildir.

Alınan ifadelerin altına kolluk güçlerin isimleri yerine sicil numaraları yazılacaktır. Korkunun ecele faydası yoktur. İşkenceciler her zaman olduğu gibi devlet tarafından korunacaktır. Faşist devlet artık kendi güvenliği için illegal çalışmaya özen gösterecektir!

Avukatın dosyayı incelemesi ve dosyadan belge örnekleri alması, savcının talimatı ve hâkim kararı ile sınırlanacaktır. Yine savcının isteği ve hâkim kararı ile avukatın müvekkili ile görüşmesi esnasında bir görevli hazır bulunacak ve alınıp verilen belgeler incelenecektir. 'Ceza Muhakemesi Kanununa' göre, avukat müvekkiliyle, baş başa görüşebilme hakkına sahiptir. "Baş başa görüşme", sanığın, yalnız olarak, olayları tüm çıplaklığıyla avukata anlatabilmesi, avukatın da olayları gerçek yanıyla öğrenebilmesidir. Şüpheli, dilediği kadar avukatın yardımından yararlanmayacaktır. Şüpheli, soruşturmanın başından itibaren hakkındaki suç isnadını bilmeye, bu isnada karşı kanıtlarını sunmaya hakkı vardır. Aleyhindeki suç isnadını bilemeyen sanığın veya avukatın bilmediği bir isnat nedeniyle, şüpheli lehindeki kanıtları toplayabilmesi imkânsızdır. Yargılamanın aleni olduğu söylenmektedir! 'TMK' ile yargılama aleni değil gizli yürütülecektir. Bu uygulama ile devletin gerçek niteliği ortaya çıkmaktadır.

Verilen hapis cezaları ertelenemez ve paraya çevrilemez. "Terör" kategorisine sokulan tutsaklar bu haklardan yararlanamıyor. Yasalar önünde herkesin eşit olduğu yalanını söylüyorlar. Çıkarılan özel yasalar ve kanunlar, devrimcilere, sosyalistlere ve Kürt ulusal hareketine karşı uygulanıyor. Katiller, çeteler, uyuşturucu tacirleri vb. hakkında sürekli af çıkarılıyor ve bunlar aldıkları cezaların beşte üçünü yatıp çıkıyorlar. 'Terör' kategorisine sokulan tutsaklar aftan ve infaz yasalarından yararlanamıyor. Ayrıca bu tutsaklar f-tipi mahpushanelerde tecrit ve izolasyona tabi tutuluyor. Faşist devletin hukuk anlayışı işte budur.

İşkence ve kötü muamele yapanlar eğer yargı karşısına çıkarlarsa, üç avukat atanabilinir ve bunların ücretleri de devlet tarafından ödenecektir. "Terörle mücadelede" görev alanlar için özel bir düzenleme getirilirken, eşitlik ilkesine aykırı bir durum ortaya çıkmaktadır. Kamu görevlisi hakkında kamu davası açılması, suçun işlendiğini gösteren somut bir delilin var olduğunu göstermektedir. Sanıklara sadece bir avukat hakkı tanınırken, işkencecilere üç tane avukat atanıyor ve bunların ücretleri de devlet tarafından karşılanıyor. İşte devlet işkence ve kötü muamele yapanlara böyle yaklaşmaktadır. Onlar her zaman korunacak ve kollanacaktır. Eşitlik ilkesine aykırı deyimini kullanıyoruz. Çünkü faşist devlet, herkesin

yasalar önünde eşit olduğunu söylüyor. Herkesin yasalar önünde eşit olmadığını, sisteme karşı mücadele edenler hakkında özel kanunlar, yasalar çıkarıldığını ve yargılamanın da buna göre yapıldığını görüyoruz. Bu yasa kapsamında mahkûm olanların şartla salıverme hakkından yararlanmaları imkânsız hale getirilmiştir.

Koşullu salıvermeden yararlanabilmek için tutsakların "iyi hal" göstermeleri ve kendilerine dayatılan her türlü yaptırımlara boyun eğmeleri gerekir. Böyle davrandıkları koşullarda "iyi hal" sergiledikleri için koşullu salıvermeden yararlanacaklardır. Tutsaklara dayatılan tecrit, izolasyon ve tredman uygulamalarına ses çıkarmamaları söylenmektedir. Bu uygulamalara karşı direnme, 'iyi hal' sergilemedikleri sonucu çıkarılmakta ve koşullu salıverme hakları ortadan kaldırılmaktadır.

Muhbir ve ajanlar devlet tarafından ödüllendirilmektedir. Bu ise muhtemelen iftira ile para kazanmak isteyen fırsatçıların işine yarayacaktır. Devlet emrindeki ordu ve polis gücü ile yetinmeyerek toplumu ajanlaştırma yolunu seçmiştir. Birçok ağır ceza dosyasının temelini isimsiz ihbar telefonları oluşturmaktadır. Masum insanlar, gözünü para hırsı bürümüş müfterilerin beyanları ile yıllarca ağır ceza mahkemelerinde yargılanacak, daha da kötüsü ceza alacaklardır.

"Terörle mücadele"de görev alanlara devletin tüm imkânları sunulmuştur. Buna göre; tüm koruma tedbirleri devlet tarafından alınacaktır. Estetik ameliyat, kimlik değiştirme vb. tüm imkânlar devlet tarafından sağlanacaktır.

Emekliye ayrılanlar bile, kendilerine yönelen bir tehlike karşısında silah kullanma yetkisine sahiptirler. Emekli olanlar ile ölenlerin varisleri devletin tüm imkânlarından yararlanacaklardır. Bunların tüm giderleri devlet tarafından karşılanacaktır.

Kolluk kuvvetleri yaptıkları operasyonlarda, "doğrudan ve duraksamadan hedefe karşı silah kullanmaya yetkilidirler. 'TMK' ya göre "terör örgütlerine" karşı uygulanacak operasyonlarda "teslim ol" emrine itaat edilmemesi veya "silah kullanmaya teşebbüs" edilmesi halinde kolluk kuvvetleri silah kullanabilir. Şimdiye kadar ki uygulamalardan şu ortaya çıkıyor.

Kolluk kuvvetleri bir dizi yargısız infazlara imza attı. Son on yıl içinde bu ülkede 400 kişi yargısız infazlarla öldürüldü. Senaryo hep aynıdır. Teslim ol, dur ihtarına uyulmadığı ya da ateşle karşılık verildiği gerekçesi öne sürüldü! Bu yasa ile birlikte, yargısız infazlar artarak devam edecektir. Artık kolluk güçlerinin senaryo üretmelerine gerek kalmamıştır. Çünkü vur emri yasal hale getirilmiştir.

NE YAPMALI?

Bizler yeni bir dünya yaratmak için yola çıkmış insanlarız. Bu mücadelenin de henüz başında olduğumuzu biliyoruz. Tarih sınıf mücadelesi tarihidir. İktidara sahip olan bir avuç sömürücü sınıf, iktidarlarına korumak için tüm baskı araçlarına başvuruyor. Bunlar, demokrasi, hukukun üstünlüğü vb. laflar ediyorlar. Kuzey Kürdistan/Türkiye'de demokrasi değil, faşizm hüküm sürüyor. Cumhuriyet tarihi katliam ve zulüm tarihidir. Tüm baskı ve katliamlara rağmen Kürt ulusunun gelişen mücadelesini önleyemediler. Ne yazık ki, andaki durumda Kürt ulusu komünist bir önderliğe sahip değil. Burjuva milliyetçiliği Kürt ulusunun mücadelesini anayasal bir çözümle, TC ile uzlaşarak çözmek istiyor. Andaki durumu değiştirmek, Kuzey Kürdistan Bolşevik Partisi'ni inşa etmek bizim görevimiz.

Biz çalışmalarımızı yürütürken esas çalışmamız illegal olmak zorundadır. Bunun için de illegal çalışma kurallarına uymak zorundayız. Yapılan bir hata parti çalışmasını sekteye uğratabilir. Bu sınıf mücadelesidir, tabi ki kayıplar olacaktır. Ama bizim yaptığımız hatalar sonucu, meydana gelebilecek kayıplar çalışmamıza zarar verecektir. Her yoldaşımız bizi ilgilendiren yasaları incelemeli ve okumalıdır. Gözaltına alındığımızda veya tutuklandığımızda haklarımızın neler olduğunu öğrenmek zorundayız. Amacımız, gözaltı sürecinde, TC'nin yasaları ile TC'yi yargılamaktır. Kolluk güçleri sanıkların lehine olan yasaları uygulamamakta ya da keyfi davranmaktadır. Örneğin gözaltı sürecinde göz bağlama, işkence ve kötü muamelede bulunma, eziyet etme, uykusuz bırakma vb. yasaktır. Eğer gözaltına alınan bir kişi haklarını biliyorsa, yapılanların yasadışı olduğunu söylüyorsa, kolluk güçleri daha dikkatli davranabiliyor.

Toplumla Mücadele Yasası'nın ilgili maddelerini yukarda açıklamaya çalıştık. TC devleti iktidarının yıkılacağı korkusunu yaşıyor. Bu yüzden devletin güvenliğini merkeze koyuyor. Devlet elindeki tüm imkânları kullanarak baskı ve sindirme politikası izliyor. Biz komünistler işimizi yapmak zorundayız. Bizler kısa vadeli hesapların peşinden koşmuyoruz. Biz uzun nefesli olmak zorundayız. Nihai amaca varmak için önümüzde uzun bir yol olduğunu biliyoruz. Gün gelecek TC devleti yıkılacaktır. Halkların özgür ve kardeşçe yaşadığı, sömürünün olmadığı, işçi sınıfının iktidar olduğu bir ülke mutlaka kurulacaktır. Görev bunun için çalışmak ve mücadele etmektir.

Ağustos 2006

"DEMOKRATİK ÇÖZÜM KONGRESİ"NİN ÇÖZÜMÜ NEDİR?

Demokratik Toplum Partisi (DTP) 1. Kongresi'ni "Demokratik Çözüm Kongresi" sloganıyla 25 Haziran'da gerçekleştirdi. Sözkonusu kongreyi "Demokratik Çözüm Kongresi" olarak adlandırmaları, Kürt ulusal sorunu konusundaki çözüm önerilerini dile getirme iddiasının ifadesidir.

Türkiye'de birçok kesim "demokratik çözümden" bahsediyor ve Kürt ulusal sorununda da "demokratik" bir "çözüm" talebinde bulunuyor. Sözkonusu bu kesimlerin niyetlerinden bağımsız öne sürdükleri çözüm önerilerinin gerçekte demokratik çözüm olup olmadığı sorusu tüm bu tartışmalarda belirleyici sorudur.

Kuşkusuz ki bugün TC'nin yasalarına dayanarak kurulan bir partinin, legal bir partinin programıyla, siyasetiyle, illegal bir partinin programı ve siyaseti arasında farklılıklar olması normaldir. Fakat toplumsal bir sorunun gerçek çözümünün nasıl olacağı konusuna verilecek cevap şu ya da bu partinin legal ya da illegal olmasına bağlı değildir. Legal bir parti ile illegal bir parti arasında siyasi sorunların ifade edilmesinde farklılıklar olacaktır ama sorunun çözümüne yaklaşımda değil. Kuşkusuz ki bunları söylerken gözönüne aldığımız aynı siyasete sahip kesimin legal ve illegal örgütlenmesidir.

Bu bağlamda DTP'nin siyasetinin tartışılmasında, zaten devrim diye bir amacı olmayan, Kürt ulusal sorununa sistem içi çözümler arayan ve aynı zamanda Türkiye-Kuzey Kürdistan'da Kürt ulusunun kimi demokratik haklarını dile getirdiğinden devletin saldırılarıyla, tehditleriyle de karşı karşıya kalan siyasi bir partinin siyasetinin tartışılması olduğu bilinçte tutulmalıdır. Yine bilinçte tutulması gereken bir nokta da Türkiye'de Kürt ulusunun kimi demokratik haklarını savunma, hatta "Kürt partisi" olma temelinde kurulan DEP, HADEP gibi DTP'nin de siyaseti şu ya da bu ölçüde PKK'nin siyasetinin etkisinde olduğudur. Silahlı çatışmaları bir kenara bırakırsak, Kürt ulusal sorununa önerilen çözümlerde DTP ile PKK'nin siyaseti arasında özde bir fark yoktur. TC'nin DTP'ye yönelik tehdit ve saldırıları DTP'nin TC'nin "toprak bütünlüğünü" vb. tehdit eden bir siyasete

sahip olmasından değil, esas olarak TC'nin Kürt ulusuna karşı sömürgeci, faşist tutumundandır. Kuşkusuz ki bizler TC'nin Kürt ulusuna yönelik tüm baskılarına karşı olduğumuz gibi, Kürtlerin kimi haklarını savunduğu için DTP'ye yönelik uygulanan baskılara da karşıyız.

TC'nin yasalarına dayanarak kurulan ve sistem içi siyasete sahip olan DTP'den devrimci bir siyaset yapması diye bir beklentimiz yoktur. Bu bağlamda bizim DTP'ye neden Türk devletini devrimle yıkmayı savunmadığı yönünde bir eleştirimiz de sözkonusu değildir. Bizim eleştirimiz Kürt ulusal sorununa "demokratik çözüm" diye öne sürdükleri ve kendi başına ele alındığında yanlış da olmayan kimi demokratik taleplerin, Türk devleti ile anlaşma temelinde elde edilmesi çabasının, ulusal sorunun demokratik çözümü olarak kitlelere sunulmasınadır. Eleştirimiz burjuva demokrasisi çerçevesinde hareket edildiğinde bile "kırıntı" olan kimi hakların elde edilmesinin emekçilere çözüm olarak gösterilmesinedir. Kitlelerin bilincinin karartılmasınadır.

Her şeyden önce bilince çıkarılması gereken düşünce, DTP'nin sistem içi çözüm aradığıdır. Kürt ulusal sorununa gerçek çözümün ve son dönemde kimi kesimler tarafından yükseltilen barış talebinin gerçekleşmesi ve barışın sürekli kılınması ise, ancak ve ancak faşist Türk devletinin, kapitalist sistemin yıkılmasıyla, devrimle mümkündür. Bu durumda DTP'nin ileri sürdüğü kimi taleplerin demokratik talepler olması ve bu taleplerin savunulmasının demokrasi mücadelesinde yanlış olmaması gerçeği de, gerçekte DTP'nin Kürt ulusal sorununa doğru ve gerçek bir siyasi çözüm sunmadığının üzerini örtmemelidir. Şu ya da bu doğru demokratik talebe takılarak Kürt ulusunun gerçek kurtuluşunun ancak devrimle olacağı gerçeğinin gözardı edilmesine de izin verilmemelidir.

DTP 1. Kongresi'nde savunulan düşünceler yoruma gerek bıraktırmayacak açıklıkta, TC ile diyaloğu, anlaşmayı, barışı savunan düşüncelerdir. Zaten "Demokratik Çözüm" dedikleri de silahlı çatışmaların, akan kanın durdurulması, kimi demokratik hakların anayasa ile garanti altına alınıp PKK'nin legal siyasi mücadeleye dahledilmesidir. Bu bağlamda sözkonusu edilen barış, sadece tarafların silahlı çatışmayı bırakması değil, PKK'nin sistemin doğrudan bir parçası haline gelmesi, getirilmesi durumudur da.

DTP Eşbaşkanı Ahmet Türk Kürtlerle diyaloğun gerekli olduğunu savunduktan sonra, DTP'nin daha önce açıklamış olduğu "üç aşamalı yol haritası"nı çözüm yolu olarak yeniden gündeme getirdi. Sözkonusu "üç aşamalı yol haritası" esas olarak

PKK ve TC'nin silahlı çatışmalara son vermesi, yani karşılıklı ateşkesi, devletin demokratik kimi talepleri yaşama geçirmesi ve PKK'nin tümüyle silahları bırakıp legal siyasi yaşama katılmasını öngörüyor. Bu "yol haritası" esas olarak kongrenin de temel siyasetini belirliyordu.

Diğer Eşbaşkan olan Aysel Tuğluk'un konuşmasında bu siyaset kendisini çok açık gösteriyordu. Tuğluk konuşmasında DTP'nin devletle barışma, aralarındaki mesafeyi kaldırma konusunda da açık konuşuyordu. Tuğluk kongreye katılanlara şunları söylüyordu:

"Devletin, Kürt sorunu karşısındaki anlayışı, Kürtlerin de baskı, inkar ve zulme rağmen devlete yaklaşımını gözden geçirmesi, karşılıklı yakınlaşma ve diyalog açısından zorunludur." (tüm alıntılar kongre konuşmasından)

Amaç devletle barışma ve barışmak için de diyalog olunca Tuğluk, Kürtlerin devlete karşı tavrını değiştirmesi gerektiği düşüncesini vurgulamaktadır. Yani anlayacağınız Tuğluk tarafları barıştırma rolünü üstlenmiş... Tabii ki bu arada devletin "Kürt sorunu" konusundaki tavrını hangi çerçevede değiştirmesi gerektiği de sorulmak zorundadır. Tüm tavırlarda ortaya çıkan sonuç, devletin anayasal olarak kimi "dil ve kültür haklarına ilişkin güvenceler" vermesi, PKK'nin legal siyaset yapmasının önünün açılması, bunun için de genel bir af çıkararak PKK'nin silahsızlandırılması düşüncelerinin savunulduğu sonucudur.

Tuğluk sadece Kürtlerin devlete karşı tavrını gözden geçirmesini istemiyor. Tuğluk, devletin kolluk güçlerinin, Kuzey Kürdistan'da TC'nin yürüttüğü karşıdevrimci savaşın doğrudan parçası olan, Kürt olduğundan dolayı insanları katleden, onlara zulmeden, gerillaların cesetlerinin üzerine çıkıp zafer çığlıkları atıp resim çektiren, ölülerin burun ve kulaklarını kesen; kısacası faşist Türk devletinin Kürt ulusuna karşı uyguladığı zulmün doğrudan uygulayıcısı olan Türk ordusu mensuplarını gerillalarla aynı kaba koymaktadır. Özeleştiri olarak takındığı tavrın bir bölümü şöyledir:

"Savaşta hayatını kaybeden gençlerimize yönelik bir saygının, toplum içinde yeşermesini sağlayamadık. Ne yüzü bombalarla tanınmaz hale gelmiş askerimizin, kendisini hastane odasında ziyaret eden komutanından, kaybettiği gözlerini geri isterken, parçalanmış dudaklarının arasından yayılan sese yüreğimizde yer açtık, ne de Gabar ya da Cudi dağlarında donarak ölen, sayısız toplu mezarlara gömülen, çoğunun yeri dahi bilinmeyen, kendilerinden arta kalan bir giysi parçası bile yakınlarına verilmeyen gençlerimizi tanımanın, bilmenin sorumluluğunu

paylaştık." (aynı yerden)

Tuğluk burada katil ile kurbanı, suçlu ile suçsuzu, ezen ile ezileni bir ve aynı göstermektedir. Doğrusunu söylemek gerekirse Abdullah Öcalan'ın avukatı olarak Tuğluk dersini iyi çalışmış... Tuğluk devam ediyor:

"...Demokrasi ve barış için, demokratik güçlerin ve toplumun PKK ile kendi arasına koyduğu mesafeyi kaldırması, örülen duvarları yıkması zorunludur. Bu imkansız değil ve gelişkin demokrasilerde silahlı örgütlerin değişime uğraması, sistemin aktörleri haline gelmesi için başvurulan deneyimler ortada duruyor ve bu deneyimler de çok zengindir. Gördüğümüz ve tanık olduğumuz kadarıyla PKK de böyle bir sürecin içindedir." (aynı yerden)

PKK bağlamında söylediklerinin temel düşüncesi bu tespitte vardır. Tuğluk, PKK'nin dönüşerek sistemin aktörü haline gelmesini istiyor ve doğru olarak PKK'nin böyle bir sürecin içinde olduğunu tespit ediyor. Eğer devlet de Kürtlere karşı tavrını biraz yumuşatırsa, o zaman PKK'nin sistemin aktörü olması yolundaki kapı sonuna kadar açılmış olacaktır. Tuğluk, PKK'nin sistemin aktörü olma yolunda ilerlediğini tespit ettikten sonra devlete şu öneride de bulunmaktadır:

"Öcalan üzerindeki tecridin kaldırılması ve siyasal fikirlerinden, demokratik birlik için sunduğu önerilerden yararlanılması kezinlikle Türkiye yararınadır." (aynı yerden)

Gerçekten de Öcalan'ın özellikle tutuklandıktan sonra savunduğu görüşleri TC'nin yararınadır. İşin tersliği şurdadır ki, TC'nin yararına olan şeyler, herşeyden önce Kürt ulusunun özgürlüğüne, kurtuluşuna yaramıyor. Yine TC'nin yararına olan şeyler Kuzey Kürdistan-Türkiye'de Kürt, Türk ulusundan ve değişik milliyetlerden işçilerin, emekçilerin yararına ise hiç değil. DTP'nin siyasetinde işçilerin, emekçilerin kurtuluşu için bir tavır beklemek boştur. Tuğluk, esas olarak "Kürt sorunu" dediği ve DTP'nin üzerinde siyaset yaptığı meselede de Türk devleti ile barışmayı, aradaki mesafeyi kaldırmayı istemektedir. Takındığı tavır şöyledir: "Devletle aramızdaki mesafeyi kaldırmak istiyoruz, halkla aramızdaki mesafeyi kaldırmak istiyoruz. Kim olursa olsun, barışa katkı sunan ve Türkiye'nin demokratikleşmesini isteyen herkesle yakınlaşmak istiyoruz. (...) Kansız ve savaşsız bir Türkiye için savaşan tarafların, PKK ve devletin yakınlaşmasını istiyoruz." (aynı yerden)

Tuğluk veya onun şahsında DTP bunları isteyebilir. Bu onların hakkıdır. Ama bu siyaseti "kansız ve savaşsız" bir Türkiye ve "barış" için çözüm olarak sunmaları

ancak burjuva siyasetin savunculuğuna ne kadar batmış olduklarını gösteriyor.

Anda yürüyen savaşın suçlusu ve sorumlusu faşist Türk devletidir, Kürtler ya da PKK değil. PKK yıllardır silahları bırakmaya hazır olduğunu tekrar tekrar ilan etme durumunda. Tek yanlı ateşkes ilanından, silahlı güçlerini Kuzey Kürdistan-Türkiye'den çıkarmaya, silahlı mücadeleye son vermeyi ilana kadar değişik kez tavır takınmıştır. PKK'nin anda TC'nin silahlı güçleriyle çatışması da, gerçekte istemediği ama kendisini savunmak zorunda kalmasının bir sonucudur. Sömürgeci Türk devleti PKK'yi çatışmaya zorlamış ve PKK'nin yanlış siyaseti de TC'nin işine yarayan ve savaşı yeniden kızıştıran bir rol oynamış, oynamaktadır. Bugün PKK silahlı çatışmalara girse de, misilleme eylemleri yapsa da, TC'nin en ufak bir adımına karşı silahlı çatışmalara son vermeye hazırdır. Genel bir af çıkarılması ve legal siyaset yolu açılması durumunda silahlı güçlerini "dağdan" indirmeye de hazırdır PKK. Faşist Türk devleti PKK'ye legal siyaset yolu açsa da, bunun için genel af çıkarsa da, devlet ve PKK barışsa da "kansız ve çatışmasız" bir Türkiye ve "barış" ancak ve ancak geçici olarak mümkündür. Kuşkusuz ki köleler köleliklerine ses çıkarmayıp köle sahiplerinin kendilerine karşı tüm uygulamalarına boyun eğerlerse, köle sahipleri memnun olur ve çatışma çıkmaz, kan dökülmez ve barış içinde yaşanır... Böylesi bir durumda ama Kürt ulusal sorununa çözüm sözkonusu olmaz, olamaz da! Kürt ulusal sorununa demokratik çözüm, en azından Kürt ulusunun nasıl yaşayacağına özgür iradesiyle kendisinin karar vermesini, kendi kaderini kendisinin tayin etmesini gerektirir. Kürt ulusunun kendi kaderini özgürce tayin etmesini içermeyen hiç bir çözüm, gerçekte demokratik bir çözüm değildir, olamaz. Hele hele sömürgeci TC ile anlaşma temelinde ve TC'nin varlığını koruduğu koşullarda ise bu çözüm mümkün değildir. DTP'nin "demokratik çözüm"ü gerçekte devletle barışmayı, PKK'nin devletle yakınlaşmasını içeren bir çözümdür ve bu, tüm Kuzey Kürdistanlı işçiler, emekçiler tarafından reddedilmesi gereken bir tavırdır. Özellikle Tuğluk'un takındığı tavırlarda DTP'nin devlet ile PKK arasında arabulucu olmaya soyunduğu görülmektedir. Bu tavır kimi gazeteciler, ya da siyasetçiler tarafından "Sinn Feinleşme" olarak da adlandırılmaktadır. Yani PKK'nin legal alandaki temsilcisi, devletle görüşmelerde, diyalogda muhatap olma rolünü DTP'ye biçmektedirler. DTP yöneticilerinin "Kürt sorunu"na çözüm önerilerini dile getirdiklerinde verdikleri örnekler arasında ETA ve IRA örnekleri de bulunmaktadır. Özellikle Ahmet Türk, konuşmasında bu örneklere vurgu yaparak sözkonusu sorunların diyalog ve barışçıl görüşmelerle çözüldüğüne vurgu yaptı.

DTP ▼

Herşeyden önce bilince çıkarılması gereken olgu, ne IRA, ne de ETA somutunda sorun çözülmüş değil. Bu örgütlerin silahlı mücadeleyi bırakması ile İrlanda ve İspanya'da Bask bölgesinin özgürlüğü sorunu farklı şeylerdir. Gerçekleşen esas şey, silahlı çatışmaların durmuş olmasıdır. ETA bağlamında ise durum daha yenidir. Karşılıklı görüşmelerin nelere yol açacağı tam bilinmiyor. Fakat ETA tüm zamanlar için silahları bıraksa da ve çatışmalara son verse de Bask ülkesi sorunu varlığını koruyacaktır. Olgu, Bask ülkesinin İspanya ve Fransa tarafından işgal edildiği ve bu bağlamda bir ulusal sorunun varlığını gösteriyor.

Bugün PKK ile TC anlaşıp silahlı çatışmalara, savaşa son verseler de, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de başta Kürt ulusal sorunu olmak üzere değişik milliyetlerin ulusal baskı altında olması gerçeği varlığını sürdürecektir. Kürt ulusunun ulusal varlığı ve milli azınlıkların "azınlık" olarak varlığı bile kabul edilmemektedir. Böylesi bir durumda işçi-burjuvazi, köylü-toprak beyi gibi sınıfsal farklılıkları ve zıtlıkları bir kenara bıraksak bile, ezen ulus olan Türk ulusu ile ezilen ulus ve milliyetler arasındaki eşitsizlik ve çelişki varlığını sürdürecektir. Bu da, gerçekte "kansız ve savaşsız" bir Türkiye yaratmanın ve sürekli barışı sağlamanın devlet ile PKK'nin yakınlaşmasıyla mümkün olmadığının en açık verisidir.

ETA ve IRA örneklerini vererek sorunun çözüldüğünü propaganda edenler –bu somutta DTP–, gerçekte kitlelerin bilincini karatmakta, olmayan bir şeyi varmış gibi göstermektedirler. Buna da yalan ya da siyasi sahtekarlık derler. Batasuna ve Sinn Fein temsilcilerinin de kongreye katılması, –Kürtlere uluslararası destek olması yanısıra– tüm bunlara katkı sunmuştur.

Tüm bu aktardıklarımızdan çıkarılacak sonuç aslında açıktır. DTP'nin adını bile açıkça koymadığı Kürt ulusal sorununa çözümü, gerçekte çözümsüzlüktür. DTP'nin Sinn Feinleşmesinin gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini ve TC'nin Kürt ulusal sorununa yaklaşımının hangi yönde gelişeceğini hep birlikte göreceğiz. Şimdiden açıkça görünen şey, DTP'nin siyasetinin de Kürt ulusunun kurtuluşunu sağlayamayacağı gerçeğidir. Adına "Demokratik Çözüm Kongresi" deseler de, gerçekte demokratik bir çözüme de sahip değildirler. Kuzey Kürdistan-Türkiye'de Kürt ulusunun özgürlüğünden, kurtuluşundan yana olanların yapması gereken şey: Burjuva sistemin savunucularına sırtını dönmek ve devrim için mücadeleye omuz vermek, Partîya Bolşewîk (Kurdîstana Bakur) saflarında örgütlenmektir.

Bir Stêrka Bolşewîk okuru / Temmuz 2006

"SINIRÖTESİ HAREKÂTA" HAYIR! TÜM İŞGALCİ GÜÇLER KÜRDİSTAN'DAN DEFOLUN...

Ortadoğu yine kan gölü. Her tarafta savaş, işgal, barbarlık ve yüzlerce, binlerce ölü... Yaşlı çocuk, kadın erkek... milyonlarca yoksul yine yaşamak için kurtuluşu evini barkını terketmede, ülkesinden kaçmada aramakta ve yüzbinler sürgün yollarında!

Emperyalistler, yerli/bölgesel gerici güçler ise Ortadoğu'ya egemen olma dalaşında kendi hesaplarına uygun pastadan pay alma peşinde. Onlar için binlerce insanın ölümü, yüzbinlerin sürgünü önemli değil. Tersine, Ortadoğu'ya

egemen olmak için yürütülen savaşların –karıştır, saldır ve sonra barış adına işgal et siyasetinin– doğal bir sonucudur bu durum. Emekçilere yaşama hakkı tanınmamakta, yaşama temelleri yok edilmektedir.

Irak-Güney Kürdistan'da işgal ve işgale karşı mücadele sürüyor. Filistin Siyonist İsrail'in işgali altında. Filistinli Arap halkına karşı barbarlık dizboyu... İran'a karşı savaş hazırlıkları diplomatik alanda BM Güvenlik Konseyi'ne kadar ilerlemiş durumda. Suriye de zaten İran gibi ABD emperyalizminin hedef tahtasında yer almayı sürdürüyor. Kabaca durum böyle iken İsrail'in Hizbullah'a karşı mücadele adına Lübnan'a saldırısı gündeme geldi. 12 Temmuz'dan bu yana savaş sürüyor. 6 Ağustos'a gelindiğinde (bu yazımızı yazdığımız sırada) ölenlerin sayısı bini aşmış, bir milyon insan sürgün yollarına düşmüştü.

Emperyalist güçler BM gibi örgütler düzeyinde barışı sağlama adına Lübnan'a işgal güçleri yerleştirmenin pazarlıklarını yapıyor. Takınılan tavırlar bu savaşın sadece İsrail'in Hizbullah'a karşı savaşı olmadığını, ABD emperyalizmi başta olmak üzere bölgeye egemen olmak isteyen emperyalist güçlerin de savaşı olduğunu ortaya koyuyor.

Hizbullah'a karşı mücadele adına da Suriye ve İran'a karşı gündeme gelecek müdahale ve savaşların ön hazırlıkları yapılıyor. Dünya kamuoyu Lübnan'daki savaşla meşgul edilirken, İsrail, başta Gazze olmak üzere Filistin'de Arap halkına karşı barbarlığını engelsiz sürdürüyor ve işgal alanlarını genişletiyor. Yüzlerce kilometrelik duvar örülerek Filistin Arap halkının üzerinde yaşadığı alanlar açık hapishaneye dönüştürülüyor.

Ortadoğu, özellikle de İran, Irak, Suriye ve Türkiye gibi sömürgeci güçler sözkonusu olunca doğal olarak Kürdistan ve Kürt ulusal sorunu da gündeme gelmekte ve bölgede yaşanan gelişmelerin bir parçası olmaktadır. Bölgede egemenlik dalaşı yürüten güçler de hesapları içine Kürtleri, Kürdistan'ı katma durumundadır. Son yüzyılın da gösterdiği gibi emperyalistler ve Kürdistan'ı sömürgeleştiren bölgesel gerici, sömürgeci güçler sürekli Kürdistan üzerinde de paylaşım dalaşı içinde olmuştur. Yer yer hesaplarına geldiğinde kimi Kürt temsilcilerini diğerlerine karşı desteklemiş, hesabına gelmediği yerde de katliamlara maruz bırakmıştır, katletmiştir. Yaşam hep yeniden bir gerçeği ispat etmiştir: Emperyalistlerden, sömürgecilerden ezilen halklara, uluslara dost olmaz. Ezilen ulusun gerçek kurtuluşu, emperyalistlerle işbirliği yapmakla gerçekleşemez.

Emperyalistlerin Ortadoğu'da yürüttükleri savaşta ve dalaşta Kürt ulusundan

işçilerin emekçilerin takınması gereken tavır, tüm emperyalist ve işgalci güçlerin bölgeden defolması yönlü tavırdır. Düşmanın Arap, Fars ve Türk ulusundan işçiler, emekçiler olmadığı, ezilenlerin düşmanının emperyalistler, sömürgeci güçler, sömürücüler olduğu gerçeği Kürt ulusundan işçilerin, emekçilerin tavrını belirlemelidir. Düşman kapitalist-emperyalist sistemdir. Mücadele de bu sisteme karşı verilmelidir.

SÖMÜRGECİ TÜRK DEVLETİ İŞBAŞINDA!

Sömürgeci TC'nin PKK'yi bahane ederek Güney Kürdistan'a gerçekleştirdiği "sıcak takip", ve "sınırötesi harekat"ların sayısı tam olarak bilinmiyor. Kimi açıklamalara göre TC, 1983'ten bu yana "küçük" "harekâtlar" dışında 24 kez "sınırötesi harekât" gerçekleştirmiştir. Her seferinde de PKK güçlerini imha etme hedeflenmiş ama hevesleri kursaklarında kalmıştır. "Kürdistan'a sefer olur, zafer olmaz!" deyimi TC'nin "sınırötesi harekâtları" somutunda hep yeniden olgunun ifadesi olmuştur.

Sömürgeci Türk devletinin yetkilileri İsrail'in Lübnan'a saldırısıyla başlayan savaş ortamını Güney Kürdistan'a yeni bir "sınırötesi harekât" yapmak için bir fırsat olarak görmüş ve zaten sürekli biçimde gerekli gördüğünde gündeme getirdiği saldırı hazırlıklarını hızlandırmıştır.

ABD emperyalizminin Irak'ı işgalden sonra "burası benden sorulur" yaklaşımıyla "Kürt kartı"nı elinde tutması ve TC'nin Güney Kürdistan'a yönelik askeri harekâtına izin vermemesi, Türk devletini en çok rahatsız eden tavırlardan biri olmuştur. TC'nin bu süreçte Güney Kürdistan'a askeri müdahalede bulunmamış olması, açıkça ABD ile askeri olarak karşı karşıya gelmek istememe siyasetinin sonucudur. Buna rağmen ama TC sürekli "sınırötesi harekât" yapma, PKK güçlerini imha etme, Güney Kürdistan'da bir Kürt devletinin oluşmasını engelleme siyasetine, hedefine sahip olmuştur. Onlar bu hedeflerine varmak için, şimdi Ortadoğu'daki savaş durumunu kullanmaya çalışıyorlar. ABD ile pazarlıklarda, ABD'ye verecekleri tavizler karşılığında, somutta Güney Kürdistan'da resmen bir Kürt devletinin oluşmasını engelleme ve PKK güçlerini tasfiye etmeye yönelik anlaşmalar gerçekleştirme çabaları içindeler. Bunun için gerektiğinde sadece Lübnan'a değil, Irak'a da "barış gücü", "inşa gücü" vb. Adı altında Türk askeri göndermeye hazırlar.

Faşist Türk devleti PKK'ye karşı mücadele adına Güney Kürdistan'a müdahale etmeye de hazır. Son aylarda Güney Kürdistan sınırına yüzbinlerce askeri yığması, Kuzey Kürdistan'da savaşı yoğunlaştırması da bu hazırlığın doğrudan parçalarıdır. TC'nin "sınırötesi harekâtı" gerçekleştirmesi ABD emperyalizminin tavrına, yürüyen pazarlıklardan çıkacak sonuçlara bağlıdır. TC, İran ile ortak olarak Güney Kürdistan'ı topa tutmakta, bombalamakta ve bu ilişkiyi ABD'den daha fazla taviz almak için de kullanmaktadır. ABD emperyalizmi izin vermeden, en azından belli ölçüde "göz yummadan" TC'nin "sınırötesi harekâtı" gerçekleştirmesi anda mümkün görünmüyor.

ABD emperyalizminin Irak-Güney Kürdistan'da egemen esas güç olmaktan vazgeçme niyeti yoktur.Fakat Ortadoğu bağlamındaki planları içinde TC'ye de ihtiyaç duyma ve bu oranda TC'ye pastadan pay vermesi mümkündür. Taşeronlara ihtiyacı vardır ABD'nin. Bu durum gözönüne alındığında, içinde bulunduğumuz koşullarda ABD emperyalizmi TC'nin Güney Kürdistan'ı işgal etmesine izin vermez. Ama PKK güçlerine karşı TC'nin havadan bombardıman operasyonuna, hatta kısa süreli bir kara operasyonuna izin verebilir. Türk hakim sınıfları da bunun bilincinde olduğu için ABD'ye PKK'ye yönelik atılacak adımların artık atılması gerektiğini hatırlatıyor, buna zorlamaya çalışıyor.

PAZARLIKLAR SÜRÜYOR...

Türk hakim sınıflarının ABD emperyalizmi ile Kürtler ve Kürdistan üzerine, özellikle de PKK'ye yönelik pazarlıkları kuşkusuz ki yeni değil. TC'nin siyaseti ve hedefi belli: Güney Kürdistan'da bir Kürt devletinin resmen oluşmasını engellemek ve PKK güçlerini yok etmek. Irak-Güney Kürdistan ve Ortadoğu'daki ortamın değişmesi, emperyalistlerin hesaplarının ve çıkarlarının farklı gereksinimleri beraberinde getirmesi; Güneyli Kürtlerin KDP ve YNK somutunda ABD ile işbirliği; bu süreçte PKK'nin de tümüyle sistemiçi siyasete kayması, ABD veya başka bir emperyalist güçle işbirliğine hazır bir siyasete sahip olması gibi değişiklikler TC'nin "sınırötesi harekât" gerçekleştirmesinin imkânlarını daraltmıştır.

Dün PKK'ye karşı TC ile ortak hareket eden ve PKK güçleriyle çatışan KDP ve YNK, bugün Güney Kürdistan'da ABD'nin şemsiyesi altında yönetimde ve TC'nin Güney Kürdistan sınırlarına müdahalesine karşı görünüyorlar. Kendilerinin nüfuz alanına saldırıyı kabul etmediklerinden eski anlaşmaların geçersiz olduğunu ilan

ediyorlar. PKK'ye karşı silahlı bir müdahaleden yana görünmüyorlar. Sorunun "barışçıl" temelde, diyalogla çözülmesi gerektiğini Türk devletinin temsilcilerine öneriyorlar.

ABD emperyalizmi Irak'taki hesapları bağlamında KDP ve YNK somutunda güvenilir müttefiklere, işbirlikçilere sahip. Irak'taki işlerini daha da zorlaştırmamak için de Kürtlerle şimdilik iyi geçinmektedir. Sadece Irak'ta değil İran, Suriye ve Türkiye'ye karşı da "Kürt kartına" oynayan ABD emperyalizmi PKK ile de görüşmelerde bulunmakta ve PKK'yi, ABD-Türkiye ilişkilerini zorlamayan bir zemine çekme siyaseti gütmektedir. ABD emperyalizmi kendi planları ve çıkarları çerçevesinde ne Kürtleri karşısına almak istiyor ne de TC'yi kaybetmek. Bu da işi zorlaştırıyor. TC'nin ABD emperyalizmi ile yürüttüğü pazarlıklar, son dönemde Irak yönetimi ve Güney Kürdistanlı temsilcilerin de yer aldığı görüşmelerde de sözkonusu. Kamuoyuna yansıyanlara göre ABD-Irak-Türkiye ve artı KDP ve YNK temsilcilerinin biraraya geldiği görüşmelerin gerçekleştiği ve pazarlıkların yapıldığı nettir. Bu konuda herhangi bir şüphe yoktur. Sorun bu pazarlıkların neyin üzerine ve nasıl yürüdüğü, hesapların kime ve neye karşı yapıldığının tam açık olmamasıdır. Tartışmalar esas olarak basına sızan bilgiler temelinde ve yapılan kimi açıklamalardaki satır aralarında ortaya çıkanlara dayanmaktadır. Kimi bilgilere göre dolaylı olarak PKK de bu pazarlıklar içindedir. Sözkonusu pazarlıkları yürüten KDP temsilcilerinin, görüşmelerin "taraflar arasında kabul edilebilir bir çözüm önerisi" için yürütüldüğünü açıklaması PKK ile dolaylı pazarlığı gösterirken, Irak Dışişleri Bakanı Hoşyar Zebari'nin "PKK ile mücadele konusunda ciddi olduklarını" açıklaması gözönüne alındığında ise, PKK'ye yönelik yeni saldırıların gündeme gelme olasılığının yüksek olduğu söylenebilir.

Böylesi bir durumda TC'ye zamanı sınırlı olan bir kara harekatı yapmasına, Kandil dağını bombalamasına, ABD ve Irak-Güney Kürdistan yönetiminin gözyumabileceği sonucu çıkarılabilir.

Türk hükümetinin ABD ve Irak yönetimine 30 Ağustos'a kadar "PKK'ye karşı gerekli adımları atın, yoksa biz gerekeni yaparız" biçimindeki tavrı gözönüne aldığımızda, ABD ve Irak yönetiminin PKK'ye karşı "gerekli adımları" atması durumunda TC yetkililerinin "sınırötesi harekât" yapma gerekçeleri ellerinden alınmış olacaktır. TC'nin "sınırötesi harekât" tehditleri eşliğinde yürüyen pazarlıkların nasıl sonuçlanacağını, sonuçların kamuoyuna yansımasıyla öğreneceğiz. Ortadoğu'daki ABD emperyalizminin hesaplarının ve değişik

güçlerin çıkarlarının farklılığı sonucu ortaya çıkan karmaşıklıkta, yürütülen pazarlıklarda da birçok olasılık vardır.

OLASILIKLAR...

"Gizli diplomasi" olarak da adlandırılan pazarlıklarda basına yansıdığı kadarıyla, PKK'ye yönelik bir tasfiye etme planı, PKK'yi sınırlama üzerine görüşmeler öne çıkmaktadır. Burada sözkonusu olan tasfiye planının içeriği ise imha etme değil, son yıllarda birçok kez medyaya yansıyan ve sonuçta PKK'nin silahlı güç olmaktan çıkarılması planıdır. Buna göre PKK'nin lider kadrosu dışındakilere bir genel af, lider kadrosunun üzerinde anlaşılan bir ya da birkaç ülkeye iltica bir bölümünün Türkiye'ye teslim edilmesi ve PKK'nin silahsızlandırılması sözkonusudur.

Bu planın tutup tutmayacağı aynı zamanda PKK'nin de tavrına bağlıdır. PKK'nin silahları bırakma konusunda yaptığı açıklamalar ise, perde arkasında yürütülen görüşmelerde silahları bırakmak için önkoşul olarak öne sürdüğü talepleri en geri noktaya çektiğini göstermektedir. PKK ya da KKK yetkililerinin açıklamaları gibi askeri kanadın, HPG'nin açıklamasına göre de "gerillanın dağdan inmesinin temel koşulu önderliğimiz ve halkımızın özgürlüğü ve haklarının tanınıp teminat altına alınmasıdır." (4 Ağustos 2006, Ülkede Özgür Gündem) Kuşkusuz ki bu "özgürlük" ve hakların tanınmasının içeriği de legal alanda siyaset yapmanın önünün açılması, kimi kültürel hakların tanınmasıyla sınırlıdır. Yani PKK esas olarak anlaşmaya hazırdır. Fakat TC buna hazır değil.

"Gizli diplomasi" görüşmelerinde TC'nin bu konuda ne kadar siyaset değiştirip değiştirmeyeceği soru işaretidir. Görünen TC'nin resmi olarak böyle bir tavır takınmayacağıdır. PKK'yi dağdan indirme siyaseti bu durumda başka yollardan aranmaktadır. PKK'nin daha da geri düzeydeki bir anlaşmaya bugün hazır olup olmadığı da esas olarak ABD emperyalizmi ve Güneyli Kürtlerle yürütülen pazarlıklar sonucu ortaya çıkacaktır.

Sonuç olarak öne çıkan PKK'nin tasfiye edilmesi çabasıdır. Bu çaba, PKK'nin de üzerinde anlaşabileceği ve bu durumda TC'nin Kürt ulusal sorununda şimdiye kadarki siyasetini değiştirmesi anlamına gelen bir anlaşma ile sonuca ulaşabileceği gibi; PKK'ye rağmen ABD-Irak-Türkiye yönetimlerinin anlaşmalarıyla da gerçekleştirilmek istenebilir. ABD ve Irak yönetiminin, özellikle de Güney Kürdistan yetkililerinin, örneğin TC'nin Güney Kürdistan'da bir Kürt devletini

tanıma yönündeki bir tavrına karşılık, PKK'ye karşı sınırlı yeni bir askeri harekâta izin vermeleri mümkündür.

TC'nin PKK'yi tasfiye edemeyeceğini ABD de, Güneyli Kürtler de iyi bilmektedirler. Türk ordusunun kimi general eskileri bile TC'nin Kandil dağında başarıya ulaşamayacağını dile getirmektedirler. TC'nin zamanı belirlenmiş sınırlı bir askeri harekât yapması ABD'nin genel siyasetine ters düşmekten çok, TC'ye "bakınız askeri harekât yaptınız ama yine de kesin sonuç alamadınız" "bu işi başka türlü, anlaşarak çözmek gerekli" diyerek "Kürt kartına" oynamaya devam etmesinin zeminini güçlendirir. PKK'ye de "bak, biz izin verirsek TC sizi yok etmek istiyor, bizimle uyumlu hareket edin, bizim TC'ye ihtiyacımız var, yoksa biz sizi hallederiz" vb. Tehdit ve uyarıları yaparak PKK'yi istediği zemine çekme, hatta Suriye ve İran'a karşı olası savaşta işbirliği yapacak güç konumuna getirmeye çalışabilir. Gelişmeler ABD emperyalizminin izni temelinde TC'nin sınırlı bir "sınırötesi harekât" yapma olasılığına işaret ediyor. Bir alternatif de ABD işgalci gücünün Iraktaki işbirlikçileri üzerinden kimi PKK yöneticilerini Türkiye'ye vermesidir. Bu da türk medyasında tartışılan bir konudur. Böyle bir „jest" türk egemenlerine „gördünüz mü, biz istediğimizi aldık" dedirtebilir, yaratılmış olan Güney Kürdistan'a askeri saldırı baskısını azaltır, fakat gerek ASBD emperyalizmi, gerekse Iraktaki işbirlikçileri için büyük rizikolar taşır.

Sonuçta ister PKK'nin de onay verdiği bir anlaşma ile olsun, isterse de TC'nin "sınırötesi harekâtı" ile olsun, isterse yönetim kademesinin bir bölümünün esir alınıp teslim edilmesi yoluyla olsun, PKK'nin tasfiye edilmesi, "dağdan indirilmesi" vb. Planlar, emperyalistlerin, sömürgecilerin Kürt ulusuna karşı olan planların bir parçasıdır. Bu planların kimi Kürt örgütlerinin işbirliği ve anlaşmaları temelinde mi, yoksa askeri müdahalelerle mi gerçekleştirileceği belirleyici değildir. Belirleyici olan emperyalistlerin ve sömürgecilerin Ortadoğu üzerindeki dalaşında Kürt ulusunun geleceğinin de emperyalistlerce ipotek altına alınması ve kendi çıkarlarının pazarlık aracı yapılmasıdır.

ABD-Irak-Türkiye ve Güneyli Kürtlerin temsilcilerinin görüşmelerinden çıkacak sonucun açık olmamasına rağmen burada saydığımız kimi olasılıklar bir şeyi tüm çıplaklığıyla ortaya koymaktadır: "Gizli diplomasi" adı altında yürütülen görüşmelerde, Kürt ulusunun gerçek özgürlüğü ve kurtuluşu sözkonusu değildir. Görüşmelerin belirleyicisi ABD emperyalizmidir. ABD emperyalizmi kendi çıkarlarına ve ihtiyaçlarına uygun hareket eder, etmektedir. ABD emperyalizminden

Kürt ulusunun kurtuluşunu beklemek abestir. Barzani ve Talabani gibi ABD emperyalizminin işbirlikçilerinden, ABD emperyalizminin belirlediği çerçevede hareket edenlerin "Kürtlerin birliği" adına TC ile anlaşmayacaklarını beklemek de hoş ama boş bir beklentidir. KDP ve YNK, TC'nin Güney Kürdistan'daki Kürt özerkliğini tanıması, onları resmi muhatap kabul etmesi durumunda PKK'ye yönelik askeri bir müdahaleye doğrudan destek vermese de ses çıkarmayabilir. Barzani ve Talabani gibilerinin "Kürtlerin birliği" adına pohpohlanması ve onlara güvenme siyaseti, Kürt halkının Güney Kürdistan'daki kurtuluşunun da ancak ve ancak sınıfsal temelde "kendi" egemenlerine karşı da yürütülecek devrim mücadelesiyle sağlanabileceği gerçeğinin üzerini örtmeye hizmet eder.

Bugün TC'nin hedefe koyduğu PKK de gerçekte Kürt ulusunun kurtuluşu siyasetine sahip değildir. TC'nin Kürt ulusuna saldırısının bir parçası olarak PKK'ye yönelik askeri müdahaleye karşı çıkarken ve TC'nin sömürgeciliğine karşı mücadele yürütürken, PKK'nin yanlış siyasetinin de Kürt ulusundan işçilere emekçilere anlatılması, kavratılması görevi, sınıf bilinçli işçilerin görevleri arasındadır.

Biz Kuzey Kürdistanlı komünistler faşist Türk devletinin Güney Kürdistan'a ve PKK'ye yönelik saldırılarına, "sınırötesi harekâtına" hayır, "sınırın ötesinde de berisinde tüm işgalci güçler Kürdistan'dan defolun!" diyoruz. Biliyoruz ki TC'nin Güney Kürdistan'a müdahalelerine son vermenin de, Kuzey Kürdistan'da Kürt ulusunun özgürlüğünü sağlamanın da yolu birdir: Faşist Türk devletini devrimle yıkmak, yerine değişik ulus ve milliyetlerden işçilerin, emekçilerin iktidarını kurmak! Kürdistan'da ulusal kurtuluş, milliyetçilik ve reformizm, emperyalistlerle işbirliği temelinde gerçekleşemez. Ne KDP, ne YNK, ne PKK ve ne de başka bir burjuva ideolojisinin savunucusu örgüt, Kürt ulusunun şu ya da bu parçasındaki kurtuluşunu gerçekleştirmeye muktedir değildir. Kürt ulusunun gerçek kurtuluşu, değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin birliği ve ortak mücadelesiyle; devrimle kazanılacaktır. Bunun için de işçilerin ve emekçilerin Bolşevik bir örgüte, örgütlülüğe ihtiyacı vardır. Görev bunu bilince çıkarmak ve bunun için mücadele etmektir.Kuzey Kürdistanlı işçiler, emekçiler! Ulusal baskıya ve sömürü sistemine karşı mücadele etmek ve gerçek kurtuluşa varmak için Partîya Bolşewîk saflarında birleşin! Partîya Bolşewîk'in inşasına omuz verin!

6 Ağustos 2006

IRKÇI SALDIRILAR ARTARAK DEVAM EDİYOR...

Kürt halkına yönelik saldırılar artarak devam ediyor. Faşist Türk devleti, 85 yıldır Kürt ulusunu yok etmek için mücadele yürütüyor! Devlet, Kürt halkının özgürlük mücadelesini bastırmak için her türlü yola başvuruyor. Çatışma ortamı kızıştırılıyor. Çatışma ortamının kızıştırılması ile birlikte, şovenizm, milliyetçilik ve ırkçılık yükseliyor. Faşist devlet, Kürt halkına karşı yeni saldırı aracı olarak itlerini kullanıyor. Bu itler, Kürt olan insanlara saldırıyor. Bu saldırıların son örnekleri İzmir ve Kemalpaşa'da yaşandı.

Tarih 19 Mayıs 2006,
Yer İzmir'in Kemalpaşa ilçesi Bağyurdu Beldesi.

Kemalpaşa'nın Bağyurdu beldesi Kiraz Pazarı'nda, mallarını boşaltmak için dükkânın önüne kamyonunu park eden Kürt pazarcıya zabıtalar saldırıyor. Saldırıya uğrayan iki Kürt pazarcı gözaltına alınıyor. Ülkücü itler hemen harekete

geçiyor. Yalan bilgiler temelinde provokasyon için ortam hazırlanıyor. Sabah meydana gelen olaylardan haberi olmayan 15 Kürt insanı pazara kiraz yüklemeye giderken saldırıya uğruyor. Çıkan kavgada Ülkü Ocakları 2. Başkanı Sami Ören yaşamını yitiriyor. Kürt pazarcıların bir bölümü de ağır yaralanıyor. Olayların ardından Kürt pazarcılar gözaltına alınıyor. Gözaltına alınan insanlar içerisinde kolu kırılan insanlar da var. Durumu ağır olan Kürt pazarlamacı, Şeref Albayrak, Enver Albayrak, İkram Albayrak ve Erol Candan hastaneye kaldırılıyor. Zabıta ve faşistlerden yaralı olan 5 kişi de hastaneye kaldırılıyor.

Olayların ardından, devlet güçleri Kürt ailelere Bağyurdu'nu terk etmeleri gerektiğini, can güvenliklerini sağlayamayacaklarını söylüyor. Kürt aileler evlerini terk ederek Aydın'a gidiyor. Aydın, Ovaemir'de belediyenin kendilerine verdiği bir çadıra yerleşiyorlar. Bu arada ülkücü itler boş durmuyor. Sami Ören'in cenaze töreni, Kürt halkına kin kusma gösterisine dönüşüyor. Kürt ailelerin boşalttıkları evler tahrip ediliyor ve evlere Türk bayrakları asılıyor.

Faşist Türk devleti, her fırsatta ne kadar güçlü olduğunu açıklıyor. Güçlü olduğunu iddia eden bir devlet Kürt aileleri koruyamayacağını söylüyor. Bu durum saldırının ardında devletin olduğunu gösteriyor. Çünkü devlet itlerini, Kürtlere karşı saldırıda kullanıyor. Bu saldırı da daha önce Trabzon'da başlatılan ve yaygınlaştırılan linç kültürünün bir parçasıdır. Saldırıya uğrayanların tek 'suçu' Kürt olmalarıdır. Önce bir senaryo hazırlanmakta ve uygulamaya geçilmektedir. Senaryoya göre; saldırıya uğrayanlar PKK lehine slogan atmışlardır! Bu manzara daha önce Seferihisar'da da yaşanmıştı. Ama tüm çabalar boşuna. Halkların özgür ve kardeşçe yaşayacağı günler mutlaka gelecektir. Görev, bunun için mücadele etmektir..

Yer, İzmir Alsancak Kıbrıs Şehitleri Caddesi,
Tarih, 6 Mayıs 2006

Kendilerini Buduncular olarak adlandıran bir grup, İzmir'in en işlek caddesinde bir pankart açtı ve bildiri dağıttı. Pankartta "Kürt nüfus artışı durdurulsun" sloganı yazılı idi. Dağıtılan bildiride " Kürt soyunun üremesine engel olalım" cümlelerine yer veriliyordu. Bu ırkçılara göre tüm kötülüklerin kaynağı Kürtler idi! Türk nüfusu azalıyordu, onun için Türklerin üremesi için çoğalmaları gerekiyordu! Yükselen Kürt nüfusunun durdurulması gerekiyordu! Bu kafatasçı ırkçılar kimdir? Bunlar "Toplumcu Buduncu Düşünce Derneği" adlı bir dernektir. Bu derneğin Büyük Birlik Partisi'ne yakın olduğu söylenmektedir. 400–500 üyesi olduğu

söylenmektedir. Derneğin genel başkanı Cenk Tozkoparan'dır. Bu derneğin genel başkan yardımcısı avukat Hasan Bülent Güvencalan'dır. Bu avukat aynı zamanda İzmir Barosu yönetim kurulu üyesidir.

Irkçılar sadece bildiri dağıtmakla yetinmiyorlar. Basın açıklaması ile birlikte, imza kampanyası da açtılar. Dağıtılan bildiride şöyle deniliyor: "Ey Türk kadını ve erkeği! Türklük için bir çocuk daha yap. Çünkü sen azalıyorsun, hainler, kapkaççılar, uyuşturucu satıcıları çoğalıyor. Biz Arap ve Batı kültürü arasında sıkışan Türk insanını kendisini sevmeyi öğretecek tek yolun ta kendisiyiz. Biz Kürt ve Çingene çetelerine ve yobazlara hak ettiği cevabı verecek Türkçü Toplumcu buduncularız." Derneğin genel başkanı Cenk Tozkoparan, partileşme sürecini başlattıklarını ve partileşeceklerini söylüyor. Bu dernek aynı zamanda gamalı haça benzer bir amblem de kullanıyor. Böylelikle kimin izinde olduklarının da ipuçlarını veriyorlar. Bu ırkçı ve kafatasçılar çalışmalarının önünde hiç bir engel görmüyorlar. Çünkü arkalarında faşist Türk devleti var. Devletin gerçek düşünce ve niyetlerini bunlar dillendiriyor. Bunun için de yollarına devam ediyorlar. Kuzey Kürdistan'da Kürt kadınların kısırlaştırılması çalışmalarını kim yapıyor? Kuzey Kürdistan-Türkiye'de tüm kötülüklerin kaynağının Kürtler olduğu anlayışını kim savunuyor? Tabi ki devlet. Devletin düşüncesi ile ırkçıların eylemleri ve çalışmaları örtüşüyor.

Mevcut yasal düzenlemelere göre, bu ırkçıların yaptığı suç. Bu ırkçılar açıkça Kürt kadınlarının kısırlaştırılmasını yani insan bedenine ve yaşamına müdahale edilmesini savunuyor. TCK'nin 76. Maddesine göre bu söylemleri açıkça savunmak suç. 216. Maddeye göre; "halkı kin ve düşmanlığa tahrik ve aşağılama" suç. Ayrıca anayasanın 10. Maddesi ve altına imza atılan uluslararası sözleşmelere göre ırkçılar suç işliyor. Peki devlet ne yapıyor? Hiç bir şey.. Çünkü devletin uygulamaları, ırkçıların uygulamaları ile örtüşüyor. Devlet itleri ortaya salmıştır. Bu ırkçıları koruma ve kollama görevini de yerine getirmektedir. Bu yüzden de, kendi yasaları bu ırkçılar için geçerli değildir. Faşizme, ırkçılığa, şovenizme ve yükselen milliyetçiliğe karşı mücadele bayrağı yükseltilmelidir. Yaşamın her alanında bilinçlenme ve örgütlenme çalışmalarına ağırlık verilmelidir. Uyuyan dev uyuduğu sürece ve halk örgütsüz kaldığı sürece bu tür uygulamalar devam edecektir. Görev, Bolşevik devrim için çalışmaktır.

İzmir'den Stêrka Bolşewîk okuru, 28 Mayıs 2006

İBRAHİM KAYPAKKAYA

Li Tirkiyê pirsgirêka netewî...

16. Proleterya Tirkiyê ya bi zanyariya çînî; çi wextê cihêbûna netewa Kurd destek dike, çi wextê destek nake?

Ji kîjan mîlliyetî dibe bila be, proleterya Tirkiyê ya bi zanyariya çînî, li mesela damezirandina dewleteke cûde ya netewa Kurd ji aliyê geşbûna şoreşê, yê xurtbûna wê ve dinêhire. Eger damezirandina dewleteke cûde ya netewa Kurd, li Kurdistana Tirkiyê di pêşengiya proleterya de wê îmkana geşbûna şoreşa demokratîk ya gel û ya serketina wê zêde bike, ji kîjan mîlliyetî dibe bila be, proleterya Tirkiyê ya bi zanyariya çînî wê bi xwe cihêbûnê destek bike. Eger cihêbûn, li Kurdistana Tirkiyê di pêşengiya proleterya de geşbûna şoreşa gel ya demokratîk û serketina wê bi derengiyê bixe, dijwar bike, ji kîjan mîlliyetî dibe bila be, proleterya Tirkiyê ya bi zanyariya çînî wê cihêbûnê destek neke.

Em tevgera Komunîst, ya li welatê me geşdibe, kokberdana wê ya bi lez li Kurdistanê di navbera gundiyan de bi lez geşbûn û belavbûna, geşbûna tevgera şoreşger li herêma Kurdistanê, gor herêma rojava bi nîsbetî hîn bi lez, biŞkirin. Di bin van şertan de mayîna herêma Kurd, di nava tixûbên Tirkiyê de, wê rê bi astengiyên ku bi tenê dewleta bûrjûva û axên netewa Tirk ya serdest lı vê herêmê derdixe rê ji bo kostekbûna şoreşê hwd... vebike. Yan jî li herêma Kurd di cûre hilan de bûyîna îktidarên siyasî yên sor bifikirin û li rojava şoreş hîn bi tempoyeke hêdî geşdibe, bifikirin. Di bin van şertan de cardin, zordestiya çînên serdest ya Tirk ya dewleta wan, wê şoreşa li rojhilat geşdibe bi derengiyê bixe, bi kostek e. Di vê rewşe de cihêbûna Rojhilat, wê geşbûna şoreşê bi lez bike, geşbûna şoreşê li dewletên din yên Rojhilatanavîn jî helbet bibandûrîne û bilezîne. Di rewşeke wisa de, ji kîjan mîlliyetî dibe bile be, proleterya Tirkiyê ya bi zanyarî, cihêbûna netewa Kurd, gihêştina îmkanên hîn bilezbûna şoreşa li Kurdistanê geşbibe dixwaze û diparêze.

Li aliyê din, eger li herêmên din yên Tirkiyê şoreş hîn bilez geşdibe, geşbûna li herêma Kurd hîn hêdiye, cihêbûna Kurdistanê, wê li vê herêmê geşbûna şoreşê hîn jî hêdî bike, wê hakimiyeta begên feodal, şêxan, mellan ûhw... xurt bike, tekojîna şoreşger li Rojhilat, wê ji alîkariya Rojava mehrûm bimîne û qels bibe, di vê rewşê de, ji kîjan mîlliyetî dibe bile be, proleterya Tirkiyê ya bi zanyariya çînî wê cihêbûnê destek neke. Eger piştî li Tirkiyê şoreş bi serket, tevgera cihêbûnê di bin pêşengiya bûrjûva Kurd de serî bide, ji kîjan mîlliyetî dibe bile be, proleterya Tirkiyê ya bi zanyarî wê cihêbûnê destek neke ûhw...

Ev tiştên me gotin, helbet li ser faraziyê ye. Lê belê, tevgera Komunîst wê kîjan şertan de cihêbûnê biparêze, di kîjan şertan de wê li dijî cihêbûnê tewir bigre, di aliyê têgihêştinê de, li ser van faraziyan sekinandinê jî berjewendiyên mezin hene. Xeynê wê jî, ev faraziyan dijî rastiyê bûyîn ne tiştên bê îmkanên ji, tiştên bûyîna wan ya li rastiyê hatin mumkûn e.

17. Netewa Kurd biryara cihêbûnê bide, proleterya Tirkiyê ya bi zanyarî wê çawa bike?

Di halê cihêbûnê de dikarin rews mijara gotine bin:

Ya yekemîn; cihêbûn, weke me li jor bêlî kiriye, rewşa ku geşbûna şoreşê di aliyê pozitiv de dibandûrîne ye, di vî awayî de mesele hêsan e. Proleterya Tirkiyê ya bi zanyarî û ji her mîlliyetî, cihêbûnê bi tundî diparêze û destek dike.

Ya duemîn, cihêbûn, rewşa geşbûna şoreşê di aliyê negativ de bandûrkirin e. Ku rewşeke wisa heye û ku netewa Kurd bi vê cihêbûnê dixwaze, proleterya Tirkiyê ya bi zanyarî wê çi bike? Bersîva vê pirsê di gengeşiyên devkî de Revîsyonîstên Şafakê didin ev e: Pêkanîna zorê jî di nav de, serî ya ku li her metodê xistin û astengkirina cihêbûnê. Bersîva ku tevgera me ji bo eynî pirsê dide ev e: Komunîst di rewşeke wisa de pêkanîna zorê bi tundî red dikin. Di navbera karker û kedkarên Kurd e di aliyê "yekbûnê" de propaganda birêvebirinê ve, li pêşiya daxwaza cihêbûnê qet zorê dernaxin. "Mafê tayînkirina çarenûsiya netewan" naskirin, ku netewek vî mafî bikaribe ango wexta ku bixwaze cihê be, li hember wê qet asteng û zorî dernexistin e. Komunîst, biryara netewa Kurd ya damezirandina yan ya nedamezirandina dewleteke cûde bi temamî û bi tekûz ji netewa Kurd re berdide. Ku netewa Kurd bixwaze dewleteke cûde didamezirîne, ku ew naxwaze danamezirîne. Yên ji vê re biryarê bidin ne yên din in, netewa Kurd e. Çawa komunîst bi xwe qet tu astengiyê

nadin pêşiya daxwaza cihêbûna netewekê, li dijî asteng derxistina hukumeta bûrjûva û axên erdan bi zor bikaranînê ve bi aktîvî ditekoşe. Li dijî her cûre mudaxalên ji derve ditekoşe. Eger proleterya û kedkarên Kurd di zanebûna cihêbûn wê şoreşê qels bike de ne, ewê ji xwe di riya yekbûnê de ya ku ji destê wê tê wê bike; ku ne di wê zanebûnê de ye, mafê tu kesî tune ku ji derve bi navê wê mudaxale bike. Ji derve mudaxale, zor pêkanîn, li pêşiya daxwaza cihêbûnê astengî danîn bi kîjan sedemê dibe bila be, ji bo "mafê tayinkirina netewan" tecawuzek e. Tecawuzeke wisa, yekitiya karker û kedkaren bivir dike, baweriya wan ya bi hev dihêjîne, dijmintiyên netewî dikûrikine, di encamê de, di wexta dirêj de zerarên mezin dide doza proleterya.

Li Yekitiya Sovyet pêştî şorêş gihêşte serfiraziyê (31.12.1917) li ser daxwaza cihêbûnê ya Fînan, Bolşewîk, bê teredut cihêbûn pejirandine. Eger Fîn cihênebûna û Fînlandiya di nava Yekitiya Sovyet de weke Komareke Gel xwe birêz bikira, helbet ewê tiştekî hîn baş bûya. Lê belê netewa Fînî cihêbûn dixwast. Di vê rewşê de ya bi cihêbûnê qayîlbûn yan jî rêyeke herî bizerar weke daxwaz bi zorê perçiqandin pêwîs dikir. Bolşewîk bi cıhêbûnê razî bûn. Li pêşiya daxwaza cihêbûne di qeysa herî piçûk de tu astengiyek dernexistin. Ev tewra, hem ji bo berjewendiya gelê Fînî, hem jî ji bo ya şoreşa li Yekitiya Sovyetê bu. Vî tewerî, bîrûbaweriya karker û gundiyên Fînî bi proleterya Sowyet ve saxlem kiriye. Di sala 1918-1920 de, ku şerê hûndir li Sovyetê didomî, planên emperyalîstan di ser Fînlandîyayê re hêrişê bibin ser Yekitiya Sovyetê, rastî berxwedana gelê Fînî hatiye. Eger netewa Fînî cihêbûn bixwasta û ev daxwaza cihêbûnê ya netewa Fînî hatibûya astengkirin, vî tewrî, wê bi tenê di navbera gelê herdu dewletan de dijmantiyeke bi kok derxista.

Hevrê Lenîn "Smolniyê" dibejê:

"Dema min biryarname dirijî cîgirê bûrjûvaziya Fînî yê di rolê celat de, Svinhufvud –bi Rûsî serberez e, kir, ev sehna pir xweş tê bîra min. Bi dostî destê xwe da min, me ji hevûdin re îltifat kirin. Çi kareki bê tam bû! Lê belê divê pêkbihata; ji ber ku di wê demê de bûrjûvazî gel, gelê kedkar bi îddia, Moskov, şoven, Rûsên Mezin dixwazin Fînan biperçiqînin, dixapandin. Pêwîst bû em vê bikin." (Doğu'da Ulusal Kurtuluş Hareketleri, s. 278-279)

Tewrê hevrê Lenîn di mesela Fînî de mînakeke herî hîndar e. Tewrê Revîsyonîstên Şafakê, bi temamî dijî tewrê hevrê Lenîn e. Tewrê me, bi temamî di rewşa lihevhatina tewrê hevrê Lenîn e.

Dûmahik Hêye

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan u gelên bindest yekbin!

• Sayı / Hejmar: 152 • Eylül / Îlon 2006 • Fiyatı: 2 YTL

BOLŞEVİK PARTİZAN'IN YENİ SAYISI ÇIKTI...
OKU, OKUT, İNCELE, TARTIŞ...

BOLŞEVİK PARTİZAN
bolşevizmin sesi...

KARKERÊNÊ TEDÊ WÊLATO Û SARÊ BİNDESTO JÛBENE

astarê bolşewîk

PERLODA MARKSÎST-LENÎNÎSTA Bİ AVERWAXT E (KURDÎSTANÊ VAKURÎ)

DİYARBAKIR KATLİAMININ SORUMLUSU FAŞİST DEVLETTEN HESAP DEVRİMLE SORULACAKTIR!

Bimre koletî, bijî azadî!
Bimre devleta faşîsta Tirk!

AMOR: 33 · GAVARE 2006 · BIHA: 2 YTL